

Ε. ΚΑΖΑΝΗΣ Κ. Ζ. Κ.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΙΠΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΑΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς δόξης ΔΙΣ ΝΙΤΣΑ Κ ΡΩΝΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἕν ἔτος Δρ. 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ >>> >>> >>> Φρ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ >>> >>> Δ'ρα 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ >>> >>> Δολ. 4
ΩΔΕΚΑΝΗΣΑ >>> >>> Διερ. 80

Δι' ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν
Δι' συνδρομαὶ δέον ν' ἀπεθύνονται ὡς ἑξῆς:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 1.50

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5

ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΩΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ "Μπουκέτου" μὴ φειδομένη δαπανῶν ἀποστέλλει ἀνεξαιρέτως πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ "Μπουκέτου" ἐν τῇ ἐποτέλει καὶ τῇ ἐξωτερικῇ τῇ τεύχει ἐντός φακέλλου ἐν εἰδει ἐπιστομῶν ἐγγράφων καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ὑπολείπεται εἰς φθορὰν καὶ εἰς ἀπώλειαν. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου δὲ εἶναι τυπωμένη ἡ λέξις ΕΝ ΤΥΠῳ. Εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ καὶ εἰς ἀπαιτηματικὰ ἐν μέρει τῆς "Ἑλλάδος βιβλίου" συνιστῶν νὰ ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὸ "Μπουκέτο" τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνουν τακτικώτατα.
Πάν ἔργον στελλόμενον πρὸς δημοσίευσιν δέον νὰ συνοψεῖται μὲ 3 δραχμὰς ὡς ἡμετέριον κώδικος. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΧΡΥΣΟΥ ΠΛΑΤΙΝΗΣ
ΚΑΙ ΜΕΔΑΙΛΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΪΑΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΟΥΛΑΚΗ
ΘΗΣΕΩΣ 18

ΑΡΩΜΑΤΑ

Λουσιδόν, κρέμα, πούδραι κ. λ. π.
καλλυντικῶν εἰδῶν πεφημισμέ-
νων Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν εἰς
τὸ Ἀρωματοπωλεῖον

M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Κανάρη 10. Τηλ. 21-68.

ΚΑΛΤΣΑΙ! ΚΑΛΤΣΑΙ! ΚΑΛΤΣΑΙ!
ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΜΕΔΙΑ
ΤΟ ΕΥΘΥΝΣ ΕΡΟΝ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ
10 - Αγίου Μάρκου - 10

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Θὰ τὰ θεραπεύσῃτε ἀσφαλῶς, ριζικῶς καὶ μὲ τὰς πλέον ὀλιγο-
τέρας ἐπισκέψεις καὶ ἀνωδύνως στὸ Τέλειον Εὐρωπαϊκὸν Ὄδον-
τοιατρεῖον

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΥ

διπλωματούχου τῆς Σχολῆς Παρισίων ΕΑΡ δυν εἰδικῶς ἐπὶ τε-
τραετίᾳ ἐσπούδασεν. Ἐξασκηθέντος εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς
τὰ νοσοκομεῖα τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ST. ANTOINE καὶ LARIBO-
SIERE. Ἐργασθέντος ἐπ' ἀρκετὸν εἰς ὀδοντοιατρεία Μισσα-
λίας καὶ Ἀνθός. Ἐφαρμόζοντας ὅλους νέας μεθόδους καὶ θερα-
πεύοντας ἐντὺς ὀλιγίστων ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν ὅλας τὰς
παθήσεις τοῦ στόματος καὶ ὀδόντων ἀνωδύνως καὶ ριζικῶς. Ὑ-
πὲρ τῆς καὶ PRORHÉE ALVEOL. MIN ἀσφαλῶς καὶ ριζικῶς.
Ἀνομαλίας ὀδόντων τὸν μικρὸν παιδίον ἀσφαλῶς καὶ ἐπιστημο-
νικῶς. Σφραγίσαις ἐντὺς τῶν πλέον ὀλιγοτέρων ἡμερῶν. Γέφυραι
ὀδοντοστοιχίαι κ. ἄ. ἐφαρμόζονται ἐπιστημονικῶς.

ΛΕΧΕΤΑΙ: 9-12 π. μ. καὶ 3-7 μ. μ. ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει
55 - Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου - 55
2ον πάτωμα

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο' "ΣΥΡΜΟΣ,"
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 71 ΑΘΗΝΑΙ

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλεῖον

Ἐπισκεπτήρια, Τυπογραφικαὶ ἔργασίαι, Προσκλητήρια γάμων.
5 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΔΙΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

ΕΤΟΙΜΑ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Α. ΜΑΖΗ

Μυλλέρου 42 Τηλεφ. 12-87

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο' "ΣΥΡΜΟΣ,"
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 71 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ

Τῶν παρ' ἡ: κυρίως

ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΔΕΚΟΥ

Κομισθέντων ἐκ Παρισίων Modelles Γυναικείων
Πῶλον

ΝΕΟΝ ΦΩΤΟΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Εὐριπίδου 3.

Ἀναλαμβάνει οἰκονομικὰ λεπτὴν ἔργα-
σίαν, περιοδικῶν, ἐπιστημονικῶν
συγγραμμάτων καὶ ἐφημερίδων

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΕΣ ΣΤΗ ΓΛΥΦΑΔΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(ΤΟΥ ΟΚΤΑΒ. ΜΙΡΜΠΩ)

ΜΠΡΟΣ ΤΗ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

μάρμαρα. Πιπέρης κατέβη ἀπὸ τὴν σούσαν τοῦ ἐμ-
πρός εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ γαμβροῦ τοῦ τοῦ Τσακίστρα,
ἔδεσε τὸ ἄλογο σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο χαλκὶ, προ-
ηρμοσμένο στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ὅπου τρεῖς
φορὲς ἐδοκίμασε ἂν ἦταν γερός ὁ κόμπος, ἐμπήκε
τέλος στὸ χαλαρὸν χυπόπνοτα τὸ καμτσίκι του. Ὁ σκύλλος ποὺ ἐ-
κοιμόταν στὸ κατώφλι ἐσηκώθηκε γρολλίζοντας καὶ ἐπῆγε νὰ πέσῃ
πᾶρα πέφα. Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἔρημο καὶ ἐπειδὴ ἦταν Σάββατο, δὲν
ἔρχε πολλὰ κρέατα. Ἐνὰ τέταρτον βοδιῶν σχεδὸν μαῦρο κρεμόταν
στὸν κόκκινον κορμὸ τοῦ δένδρου. Σὲ μιὰ γωνία κόκκαλα καὶ λίπη
σαριαμένα ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν καὶ μιὰ βρόμα ἐβγαίνει ἀπ' ἐκεῖ,
ἐμετικὴ βρόμα θανάτου.
— Ἐδῶ εἰσαι Τσακίστρα. Ἐ! Τσακίστρα!
Ὁ Τσακίστρας ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸν καφενέ. Ἐσκούπισε
τὰ χεῖλη του μὲ τὴν ἀνάποδὴ τοῦ χεριοῦ του, ξανάναψε τὴν πίπα
του καὶ ἐτρέξε λέγοντας:
— Ἐδῶ εἰμ' ἐδῶ.
Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν πεθερὸ του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.
— Τὴ χαμπάρια μάρμαρα Πιπέρη;
— Δόξα σ' ὁ Θεός. Ἐσὺ τί γίνεσαι;
— Καλὰ. Θέλει σανὸ τ' ἄλογο;
— Ὅχι. ἔφαγε κι' ἤπιε τὸ πρωτὶ ἓνα περιδρόμο. Ἐρχομ' ἀπὸ
τὸ παζάρι τοῦ Σασάν κ' εἶμαι κουρασμένος.
— Ἐ, πούλησες καλὰ τὰ κοτόπουλα;
— Καθὼς ἔφατσα στὸ Μύλο, τὸ παιδί τοῦ Θεοδώρου μοῦ
δωκε τὰ κακὰ μαντάτα γιὰ τὴ γυναῖκα σου. Τὸ λοιπὸν δὲν
ἐξέχευα καθόλου, μονάχα ἔδωσα ἓνα δεμάτι σανὸ στὸ ζῶ καὶ
γύμνα πάλι πίσω.
Ὁ γαστρεὶς ρώτησε:
— Δὲν παίρνεις καμμιά μαστίχα;
— Τὴν παίρνω. Ὁ λαμὸς μου εἶναι ἑρὸς, σὰν φούρνους.
Τὸ λοιπὸν ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπε τὸ παιδί τοῦ Θεο-
δώρου; Πέθανε σι' ἀλήθεια γαμπρὸς μου ἡ γυναῖκά σου, ἡ κόρη
μου; Ἡ νὰ μὴν εἶναι χωρατὰ;
Ὁ γαστρεὶς ἐπῆκε τὴν πίπα του, ἐτίναξε τὴ στάχτη στὸ
ταχυδὴ τῆς ἀρβύλας του καὶ εἶπε:
— Ἀλήθεια, ἀλήθεια. Τὰ ξημερώματα κατὰ τῆς δύο ἐ-
ψύχθη.
— Στάς δύο αἶ; ἔλεπεν ὁ Πιπέρης κουνώντας τὸ κεφάλι
του. Ντισοῦ, ντισοῦ, ντισοῦ! Εἶδες ἐκεῖ! Τὴ διάολο τὴν ἑπιασε;

Ταμπλάς τῆς ἡρᾶς;

— Δὲν ἦτανε νταμπλάς, ὄχι. Τῆς ἡρᾶς ἀπὸ τὴν κοιλιά. Ἡ κοι-
λιά τῆς φούσκωσε... Ἐφώναξε, ἐμῆξε καὶ φωνάξε! Κι' ὥστε
ἐψύχθησε! Ἐστὶ πέθανε. Μὰ δὲ δὲ μοῦ βγάλη κανένας μιὰ ἰδέα
ἀπὸ τὸ μυαλό μου.
— Τὴ ἰδέα;

— Νά! Εἶνε τώρα καμμιά δεκαπενταριά μέρες, ποῦ ἡ κόρη σου,
ἡ γυναῖκά μου νηλαδὴ, μοῦ εἶπε κατὰ ἄσχημα λόγια. Θάρρα πῶς
μὲ εἶπε, μεθυστάκα, γουρῶνι, ἔνεκα γιὰ ἓνα γέντι ποὺ κάναμε
μὲ τὸ Μπουκὸ καὶ μὲ τὸ γυτὸ τοῦ Μπουτῆ. Τότε τῆς ἀπάντη-
σα νὰ μὴν ἐφορῶνται, ἀλλὰ μὲ καλὸν τρόπο, ὄχι ἄγρια. Μὰ αὐ-
τὴ μ' ἄρχισε χειρότερα. Εἶσαι τέτοιος, εἶσαι τέτοιος, τοῦτο, κείνο.
Τότες ἐδῶνασα κι' ἐγὼ καὶ τῆς ἔδωσα μιὰ κλωσὰ στὴν κοιλιά. Ἀλ-
λὰ εἶσαι ἄσχημα, δίχως κάρια, δὲν ἤθελα νὰ τῆς κάνω κακὸ. Ἐ-
πειτα ἀπ' αὐτὸ ἠρώχασε. Τὴν ἀλλ' ἡμέρα παραπονέθηκε δὲν ἔχω
λέει, εἰ ἔχω δὸν στὴν κοιλιά μου, κατὰ ὅμοιο ἐγὼ καὶ μὲ περὶ ἔχει
σὰν νόσο κανένα ζῶο καὶ μοῦ τρώει τὰ σωθικά. Δὲ μὰς φάνηκε
καὶ σφαρὰ. Ἐκανε τὴ δουλειά τῆς σπῆγαν. Ὁχτάνας, εἶδεν κρέας
στὸς μουστέρηδες. Προηρὲς τὴν ξαναπαῖνε αὐτὸ τὸ πρῶμα. Πέ-
ρα, στὰ ὀσθα καὶ ἡ κοιλιά τῆς ἄρχισε νὰ φουσκώ. Κ' ἔβγαξε
κατὰ μουγκιστὰ... Ἰσαμε ποὺ ἐψύχθησε. Νὰ μὲ πᾶσι ὁ διάολος
ἂν ἦγε ποτε ὁ γος μου πῶς μιὰ κλωσὰ στὴν κοιλιά εἶσαι παίζον-
τας, δίχως δικό, μποροῦσε νὰ πεθάνῃ μιὰ γυναῖκα...
Ὁ Πιπέρης ἔβλεπε τὸ σπέρμα τοῦ καὶ σκεπτικῶς ἐπανελάβε:
— Ντισοῦ, ντισοῦ, ντισοῦ! Εἶδες ἐκεῖ ταῦμα!
Καὶ προσέθεσε μὲ φωνὴν μολυμένην:
— Τὴ εἶπατε ὅμως. Ψευτικοί! Ἐστὶ δὲ πέθανε καὶ ἡ
Πιπέρη, ἡ μάνα τῆς; Σὲ δύο λεπτὰ. Πέφτει τὸ δένδρο
ἀπάνου τῆς καὶ τὴν ἀφίνει ἔρημ!

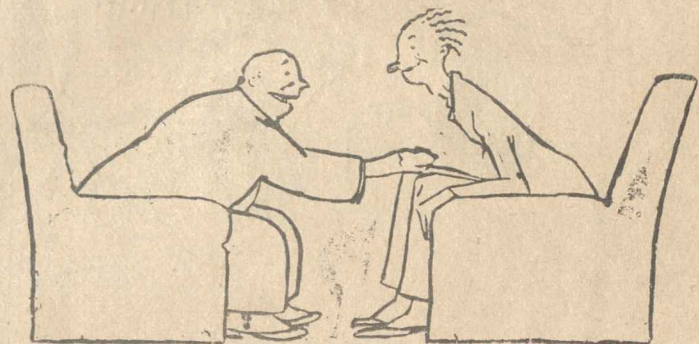
Ἐστὶ εἶναι, εἶσαι, εἶσαι, εἶσαι σπανάζοντας ὁ Τσακίστρας.
Τώρα θὰ θέλεις πιστέψω νὰ τὴν ἴδῃς, αἶ! Νά, καὶ ἀπάνου
εἶναι, ἀν' ὅλης αἰτίας...
Ὁ Πιπέρης ἀποκρίθηκε:
— Ἐ, ἂς πᾶμε νὰ τὴν ἴδωμε...
Ἐπῆγαν καὶ οἱ δύο ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸ χαλαρὸν ἀνέβηκαν
σὲ μιὰ σκάλα σκοτεινὴν καὶ στάθηκαν μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα
μισοανοιγμένην.
Ὁ πεθερὸς εἶπε στὸν γαμπρὸ του:
— Πέρας, μπρὸς.
— Ὅχι, πέρας τοῦ λόγου σου.
— Ὅχι, ὄχι. Ἐσὺ πέρας.

Επιήκων στο δωμάτιο περπατώντας στα νύχια. Ο Πιπέρης έβγαλε το σκούφο του και τον έγυριζε με σεβασμό στα δάχτυλά του. Τα μικρά του τα μάτια είχαν γίνει δροστρογγύλα και πολύ μεγάλα. Τα σφιγμένα χείλη του έκλειναν το στόμα του σε δύο πτυχές φουσκωμένες. Έκνιταξε γύρω του. Επάνω στο ξυλοκρέββατο μία γυναίκα ήταν ξαπλωμένη, με το πρόσωπο άνεστραμμένο, με τα χαρακτηριστικά φρικωδώς τραβηγμένα, με χρώμα μολυβι, με σώμα άκαμπο, κάτω από ένα σεντόνι, το οποίο απέκλυε τα εξέχοντα μέρη του πτώματος. Τα χέρια της, στανωμένα στο στήθος, έκρα- τοσαν ένα είκονισμα. Κοντά στο κρεβάτι μία γοργά καθόταν και έλεγε προσευχές, και κοντά στη γοργά, επάνω σ' ένα τραπεζι, χωμένη σε μία μπροκάλα, μία λαμπάδα έκαιγε.

Ο Πιπέρης έκανε το σταυρό του κι' έπλησίασε στο κρεβάτι. Έκνιταξε κάμποσα λεπτά τη θυγατέρα του, προσπαθώντας κά- ποτε—κρίποτε να σκύψει από πάνω της, σαν να ήθελε να την φι- λήσει. Έπειτα σκονόταν πάλι κρατημένος από ένα φόβο που δεν μπορούσε να τον ξεγλήσσει.

Τελείως έβαλε το χοντρό χέρι του στο χέρι της πεθαμένης και το απέσυρεν άμεσως κάνοντας ένα μορφασμένο όδυνηό, σαν άνθρωπος που άγγιξε πυρακτωμένο σίδερο. Έγυρισε και έπλησίασε τον γαμβρόν του, που είχε σταθή στην πόρτα και του είπε σιγανά: — Είναι πεθαμένη, πραγματικά, γιατί είναι κρύα, πάγος!

Ξανακατέβηκαν στενοχωρημένοι, ταραγμένοι, χωρίς να το θέ- λουν, από το μέγα μυστήριο του θανάτου, το οποίο δεν έννο-

ούσαν καθόλου.

Μαρε κρύα που ήταν! έπανελάμβανε ο Πιπέρης, ενώ κα- τέβαινε τη σκάλα.

Ο Τσακιστής άπαντούσε:

— Και πόσο κίτρινη! Τι κινρινάδα!

Στο μαγαζί έκνιτάνηκαν.

— Δεν παίρνεις κανένα κρασί για να συνέρθεις; ρώτησεν ο γαμπρός.

Ο πεθερός ευχαρίστησε:

— Το παίρνω ένα κρασί... Και δεν είναι πέντε ξη μέρες που ήτανε χαρά Θεού, Ντισού, ντισού, ντισού, δεν το χωράει ο νους μου!.

Έστρώθησαν σ' ένα τραπέζι του καφενείου εμπρός σε μία μπουτίλλα κρασί και έμειναν πολλήν ώρα για την τιμή του κρέ- ατος, για τη βοοκή, που δεν ήταν καλή εκείνη τη χρονιά, για το παζάρι του Σαδάν.

Ο Πιπέρης παρεπονείτο ότι δεν έπαυοντο πειά όπως άλ- λως τα ξωα.

— Αν δεν είχαμε και τους Σπανιόλους και τους Άρμανδιανούς να μας τ' αγοράζουν, τι θα γινόμαστε!

Όταν σηκώθηκαν, αφού είχαν ερθεί στο κέρι, ο Πιπέρης είπε στον Τσακιστή:

— Και που να γλυτώσουμε ακόμα; Πότε θα τήνε θάψουμε;

— Ξέρω κι' εγώ; Αύριο Κυριακή έχω να σφάξω ένα βόδι.

— Βέβαια...

Τη Δευτέρα έχουμε το παζάρι. Να αφήσω το πράμα μου να βρωμήσει;

— Βέβαια.

— Μεγάλη δυσκολία αυτό το πράμα.

— Και είναι που δε βαστάει, βλέπεις, το λείψανο. Θα βρωμήσει κι' αυτή...

— Σωστά, τι να κάνω δεν μου λές;

Ο Πιπέρης έσκέφθη μία στιγμή και είπε:

— Δεν παίρνουμε ακόμα μία μπουτίλλα; Και βλέπουμε...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΙΡΜΙΩ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΗΣΙΣ

Ε Λ Α

Η νύχτα είναι απαλή και γλυκεία... Σε περιμένο. Θα μου δώ- σης το θείο δώρο της παρουσίας σου, μικρούλά μου; Ξέρεις, πως δεν ζω και δεν ανασπνέω παρά όταν είσαι κοντά μου. Είσαι καλή, όσο είσαι όμορφη. Και με λυπάσαι. Ξέρεις πως από την ημέρα που αντίκρισα τα όρατα μεγάλα παιδιάτικα μάτια σου είμαι ένας άλλος άνθρωπος;

Ήμουν δυστυχής και όλα μαύρα τα έβλεπα στον μικρό αυτό κόσμο... Ποθοῦσα το θάνατο, που θα με λύτρωνε από την πλῆξη και ποθοῦσα άγνωστες όμορφιές, νέες συγκινήσεις, και δεν εύρισκα πουθενά τη χαρά...

Από τη μέρα που σε είδα με το άσπρο σου φόρεμα, άλλαντα όλα... Ο ούρανός έγινε πλατύτερος και ο ήλιος θερμότερος. Τα λουλούδια μου γλυκαίνουν την ψυχή... Τι είναι αυτό το μυστήριο που έγινε στο πέρασμά σου, μελαγχροινή μου θεά;

Περιμένο. Βέβαια δεν θαρρήσεις. Θα φιλήσω πάλι τα όμορφα χέρια που μου φέρνουν την ευτυχία... Θα χαϊδέσω τα μαλλιά σου και θ' ακούσω τη φωνή σου!

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Είσαι κακός... Γι' αυτό κι' η γυναίκες σε κυττάζουν με φόβο και περιφρόνησι. Στα μάτια σου διακρίνουν κάτι που της τρομάζει... Α, έου δεν ξέρεις τι είναι εκείνο που άρέσει... Είναι η γλυκιά και η καλωσύνη... Έσύ είσαι όμορφος και καμιά ποτέ δεν το άρνη- θηκε... Έχεις ανάστημα και χάρη και δεν σου λείπει η άνδρεια... Μά δεν άρκουν αυτά... Είσαι δυνατός και πλούσιος. Και αυτό είναι πολύ σπουδαίο. Μά πρόσχε στα λόγια μου.

Αν άκούσης και συ λόγια ερωτικά από γυναίκα, μη την πιστέ- ψης. Είναι αδύνατον ν' αγαπηθής.

Θά εύρης πολλές κοπέλλες, που θα σε κοροϊδίζουν... Και ή δίηρα της αγάπης που είναι και στη πειδί κακή καρδιά, θα σε κνη- νά διασάς. Καμιά δεν θα σ' αγαπήσει, θυμήσου με.

Τα λόγια μου αυτά θα δηλητηριάσουν της πειδί όμορφες σιγ- μέες σου. τώ ξέρω. Η γυναίκες θα σε φοβηθούν, και πάγος θα εί- ναι για σένα ή καρδιά τους...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στην τελευταία σου ματιά, ή καρδιά μου απέθανε. Ποιός, λοι- πόν, ψυχή μου, σούδωσε αυτή τη συμβουλή;

Δεν ήλπιζα—ήλιδα μου—να σε ίδω να κήμης να χορούν οι έχθροι μου και οι δικοί μου!—Δεν πίστευα πως θα με στερίξης την αγάπη σου.—Γιατί αυτή ή εγκατάλειψης και γιατί αυτός ο χω- ρισμός;

Δεν στέργεις να δώσης στην καρδιά μου το μεγάλο γιατρικό της παρουσίας σου; Γιατί μόνη ή παρουσία σου είναι το μόνο μου γιατρικό.

Δεν θα μπορούσα να το πιστέψω—ο πεγγάρι των πεγγαριών— ότι θα λησμονήσης εκείνον που ποτέ δεν θα σε λησμονήση και πως θα τον άφησης έτσι, λυπημένο...

Έχουν οι άνθρωποι γιορτές που της περιμένουν με χαρά. Η μεγαλύτερη γιορτή για μένα θα ήσαν—ω φοίς των ματιών, ου— πάλι να σε σ' άπαντήσω.

Είναι πιστά που οι άλλοι μεθούν μ' αυτά.

Το μόνο πιστό που μεθάει έμένα, είναι εκείνο που πίνω από τα χείλη σου.

Για όνομα του Θεού, γύρισε πίσω σιμά μου!

Α σ' ου που με πλῆγωσες με της σάιτες των μάγων ματιών σου, δείξου για μένα σπλαχνική!

Σου όρκίζομαι στο Θεό πως ή καρδιά μου δεν έκαυσε να σ' αγαπάει!.

(Έκ του Άραβικού)

Έβν Άλῃ Έλ Μακκί

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Το «Μπουκέτο» μεταξύ των άλλων τιμά δια της συνεργασίας του και ο γνωστός λογογράφος κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος. Το κάτωθι διηγημάκι εί- ναι κομμάτι από τόμον έλε- των διηγημάτων του του όποιου ή έκδοσις έτοιμάζεται και θα δοθῇ προσεχώς εις το κοινόν.

Στά άνθισμένα μονοπάτια της έξοχῃς, κάτω από τα πλατά- νια τα γέφυρα, ή παρθενική της ήβη έσκόρπιζε γέλοια και με τα μαλλιά ξέπλεκα, με τριαντάφυλλένο φόρεμα—ένα τρελλοκόριτσο— έτρεχε έγγνοιαστο με τραγούδια με μία άνεκραστη γοητεία.

Ητο δειλινό άνοιξιάντικο, όταν την είδε δια πρώτην φοράν ο Κίμων, ο έφηβος με τα άφθονα μαλλιά, τα μεγάλα γαλανά μάτια. Τα σάνια των άντικρυτών του ένα, το άλλο.

Και την άγάπησεν.

Ός γείτων, περιεπλανάτο μαζί της εις τών κήπων τόν άνθο- στολισμένον.

Το προσωπάκι της μικρούλας ήτο μία δι' αυτόν άδιάκοπος έμ- πνευσις. Τα βλέμματα της και τα χρομόλια της, αί έρωτοτροπαι- της και τα λογικά της, ήσαν δι' αυτόν στροφαί, συνέττα, όμοιοκα- ταλήξια.

Την άγαπούσε, και όσο και άν την ύμνούσε ποιητικώ, το ένστι- κτον άνεφάνετο και τόν έκαμνε να θέλῃ να την σφίξη στην άγκα- λιά του, να την διακρισθήτησιν απέναντι όλων των άλλων, ν' απο- σπάσει από τα παρθενικά της χείλη μίαν λέξιν έρωτος—άρραβώνα μυστικόν μιάς νέας ζωῃς.

Άλλ' όσο αυτός παρεφέρετο από την μέθην τών αισθημάτων, τόσο αυτή άσπιδής έτρεχε άμέριμνα έδω κ' εκεί σαν την πεταλού- δα που την έλευθέρωσαν αίρνης άσπλάχνα χέρια. Περισσότερον την ένδιέφερε και το πλέον άσχημικον έντομον του κήπου της από την φιλογοωτέραν στροφῇ του μελαγχολικού βάρδου της.

Ένα τρελλοκόριτσο έκει, με ξέπλεκα μαλλιά, με κοντό φό- ρημα! Τι καλλίτερο ήμπορούσε να κάμῃ από του να γελῇ.

Ι Ι

Πως περνούν τα χρόνια, όταν κανείς μάλιστα είνε ποιητής...

Η παιδική του φίλη ελγαν ύπαιθρονή πρό όλίγων ήμερών και εις την ιζάν έξοχῃν που έπέφρασε τα πρώτα της τρελλά χρόνια τάς δύνει τα μέλιμνα. Ο Κίμων, άσφαλέστερον καθήμενος ήδη επί τών νόων του Πηγάσου, με ροκνίτην φήμην εις τόν κόσμον τών γραμμάτων, πάντοτε άγαπών και σπανίως άναγκαζόμενος, ελγαν έν άπόγευμα περιπλανηθῇ τυχαίως εις την έξοχῃν, την όποιαν χρόνια ελγε να ίδῃ.

Διακρίνει εις μίαν γωνίαν του μεγάλου κήπου του μεγάρου της κάτω από έν πυκνόφυλλον δένδρον, ξαπλωμένη να διαβάζῃ εις μίαν πολυτή ναν, με τούς κομψούς πόδας έν πλήρη έλευθερία. Το άδιάκριτον μῆτι του Κίμωνος δεν θα άνεγνώριζε βέβαια τας κῆ- μέες της δεκαετραετιδος άλλωτε φίλης του, άν δεν την επρόδιδαν οι παιδικοί της, και τώρα ακόμη, όφθαλμοί.

Τώρα, ήτο σύζυγος άνδρῶπου έρωτος πολλά έκατομύρια και πολλά ένστικτα ζωώδη.

Παρασμένονσιν. Οι πυκνοί κλάδοι τών συνάδων, κρύπτοντες ές διακρίνον το σώμα του, άφιναν έλει θέραν διόδον εις το βλέμμα του. Πόσον άνόρεκτα διαβάζει ή παλαιά του φ.λ. Φαίνεται πως έπιζητεί να διασκεδάσῃ την άδυμίαν του νέου βίου της εις τας σε- λίδας ενός μικρού βιβλίου που κρατεί. Άλλ' άκριβώς το βιβλίον εκείνο σημειώνει επί του μετώπου της κάποιον σύννεφο λυπηρῶς άναμνήσεως.

Αίφνης γίνεται άνήσυχος. Σφίγγει το βιβλίον σχεδόν με πεί- σμα, και ενώ ελγε προσελώσῃ τα μάτια εις μίαν σελίδα του, το ά- φνιει άνοικτῇ επάνω στα γόνατά της και ύψώνουσα την δεξιάν χείρα χαϊδεύει έν άνθος, το έποίητο ήσπετο υπεράνω της κεφαλῆς της. Το κόβει, το τοποθετεί επί της σελ'δος, κλείνει το βιβλίον, κλείνει και τα μάτια. Το βιβλίον έγλύστρησε και έπεσεν εις τα χα- μόκλαδα.

Η έπιγραφή του βιβλίου κα- ταλήσκει τόν Κίμων. Ελγν ή πρώτη λυγρή συλλογή του, την όποιαν ελγαν άφιέρωσῃ εις την ζωηράν τότε παρθένον, ής ο- ποιός τα όνειρα, τα έξελι- χθέντα εις πόθους, έπέπρωτο να διαλύσῃ άπότομα ο καπνός τών νυμφικῶν λαμπάδων.

Εις την καρδίαν του Κίμωνος, έν τη όποιά, έτάφισαν άλλε- πάλληλοι έρωτες—ποιητής ήτο και έπρεπε ν' αγαπά—άναγεν- νάται ή πρώτη άγάπη. Άπό την καρδίαν εκείνην, επί της όποιας

τά έτη και ή κοίρασις ήρχισαν να συσσω- ρεύουν τέφραν, έκτινάσσεται ο παλαιός σπιν- θήρ και ή νεόνυμφος γίνεται δι' αυτόν το τρελλοκόριτσο του άνθισμένου κήπου.

Εκείνη ξαπλώνεται με περισσότεράν ήδη νοηέλειαν και έλευθεριότητα—σαν παντρε- μένη που είναι. Διαγράφεται έντονωτέρα του λεπτοφυούς σώματος της ή πλαστικότης, πλαι- σιούμενη από τ' άνθη του έαρος. Άπλώνει το χέρι, πέρνει από την γλῶσση την ποιητικῇν συλ- λογῇν, άνοίγει την σελίδα που ελγε τοποθε- τήσῃ το άνθος και διαβάζει. Ένθυσμείται το παρελθόν με την τρελλῇν άμεριμνησίαν του, το παραβάλλει με την πληκτικῇν πεζότητά του έγγαμου βίου και φέρει με στοργῇν εις τα χείλη της τας άνοικτάς σελίδας του βιβλίου.

Ο Κίμων δεν συγκρα- τεῖται πλέον όρημῇ κατά της φίλης του τών περα- σμένων ετών, και τών εσχάτων τώρα στιγμῶν. Καί με το κελά- δημα τών πουλιῶν και υπό την άψίδα τών άνθοστεφανωμένων κλάων, σκύβει επάνω της, μόλις κρατῶν την άναπνοήν και μεταξὺ τών χελέων της κ'ι τών σελίδων του βιβλίου ψιθυρίζει το όνομά της, και έπειτα έγγίζει το στόμα της.

Από τα χείλη της ήσθάνθη την άδηφάγον φλόγα που άνέδιδεν ακόμα το συζυγικόν φιλημα! από το βιβλίον άνεδίδετο το μυστικόν άσρομα της πρώτης του παρθενικῇς αγάπης. Καί ταλαντευόμενος μεταξὺ ούρανού από τόν όποιον έρωτίζοντο αι πτήσεις του νεύμα- τός του αι δεσμευθείσαι εις το βιβλίον—και της γῆς, ήν έξωράζεν ή χαριτωμένη εκείνη κοῦκλα—ήσπασεν από τα χέρια της το βιβλί- ον—την νεανικῇν του καρδιά—τό έρωτη δίπλα σε μιά άνθισμένη τριανταφυλλιά και την έαίλησε με μίαν όρημῇν που ελγε νοιώσῃ δ- ταν την πρωτοαγάπης. Εκείνη άφησε τόν εαυτόν της να παραδοθῇ εις την γλυκυτάτην όπτασίαν τών ποιημάτων του. Όταν όμως επα- νελήθη το φιλημα με ήδονιστικόν φρικασμόν, αυτή με μίαν άγω- νιώδη προσπάθειαν, με μίαν άόριστον λύπην και με κάποιον θυ- μόν πέρνει το βιβλίον, το φέρει στα χείλη της και του ψιθυρίζει: — Επρόδωσες το ίδανικό σου! Έάν σε τραβῇ ή λάσπη τη- συζυγικῇς άπιστίας, σῃς την σελίδα αυτή που φιλοέσεν το ώραιό- τερό σου ποίημα: Την «Χαμένη άγάπη».

Και σχεδόν τόν άπώθησε. Διά μέσου τών δρομίσκων του κήπου άγτῇς ακόμη ως νεκρώ- σιμος αντίλαλος το άργῷ βῆμα του Κίμωνος άπομακρυνόμενος, όταν από την αντίθετον διεδύναν με έντρομον φωνήν ο ύπηρέτης άνα- γέλλει εις την νοσταλγούσαν έρωτα κυρίαν του, ότι ο σύζυγός της ένφ' κατήχετο την κλῆματά, προσβλήθεις από συγκοπήν τας καρ- δίας, έξωφλήχσεν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΠΟΥ ΨΥΧΟΡΡΑΓΕΙ

Από τα όρη έρχομαι δεν με ρωτάς λτάδα:

Ένας βόσκος ψυχομαχεί στη μέση τών όρνιων του:

Τόν κλαίει τα άρνάκια του, τα στεροσπορόβατά του,

κι' ένας μαυρόμαυτος κριάς έπιαισε και χορεύει!

— Άστονε κι' σε ψυχομαχεί κι' σε τόνε φιν' οι σκύλοι,

γιατ' έσφαξε τη μάνα μου, κι' έψησε κ' έφαγέ την

κι' έκεινα τ' άδελφάκια μου έψησε κ' έφαγέ τα

και σῆς, κι' κακοροζίτικα, να σῆς σκοτώσῃ θέλει.

Κι' ό νεύς του άποκρίθηκε: «Κι' που ψυχομαχεί:

— Έλα, μαυρόμαυτε κριά, κι' όντις πειά έσφαρσώσῃς

έγω τα προβάτριά σου, θα νά ξανατροφήσῃς!

(Συλλογή Δεγκράν)

ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διά να έχετε καλές καμेलίας:

α.) Να τας τοποθετήτε εις τόπον δροσερόν.

β.) Να τας ποτιέτε έντός έλαφροτάτης γῆς.

γ.) Να μη τας ποτιέτε πολύ, ούτε να τας αφήνετε ξηράς και

να μη αφήνετε νερό εις τας ρίζας των.

δ.) Να μην τας αφήνετε πολλά άνθη επάνω.

ε.) Να τας ψεκάζετε με καθαρόν νερό το θέρος, ει δυνατόν δε

με βροχίνον.

η.) Να αλλάξετε τις γλάστρες όταν στενοχωρούνται οι ρίζαι.

Ο Αμάραντος

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΑΘΙΑ

M. M.

Μία από της πλέον περιζήτητες Δεσποινίδες της αθηναϊκής λεγομένης αριστοκρατίας, αν όχι η πλέον περιζήτητος, άρκει να σάς πούμε ότι είνε κάτοχος μιάς ολοστρογγυλής περιουσίας, ήτοι μιάς δωδεκάδος εκατομμυρίων. 'Αν αυτό το άγνοούσε η άνωτέρω Δεσποινίς διόλου άπίθανον να είχε το προσήνεμ να είνε συμπαθητική αλλά τό ύφος της είνε τόσον ήρην και ξεπασμένον, ώστε και αϊ φίλοι της άκόμη να την άνέχονται με δυσκολίαν. Δέν όμως παρά για την ματαιοθήκη της, τά λενζερί της, με τό δυσέυρετον λινόν και μεταξωτόν τών 'Ινδιάν τών άσπρορουχών της, για τό φαιδρό κορντόν μπλέ, ήτοι τόν μαγειρόν της, για τό ολόκληρον έπιτελείον γκουβερναντών και θαλαμηπόλων της, για τό πομπωδός πολυτελές μέγαρόν της, για την άσύγκριτη σέφρα της για τόν διάκοσμον τού σπιτιού της, τόν όποιον παραβάλλει με της 'Ατλαντίδος! Είνε μόλις 18 ετών ή πολυφρενος Δεσποινίς περίου για πρώτη φορά ένεφανισθή εις τούς κυριώτερους ιδιωτικούς χορούς. Είς τό έν τή οδό Κηφισιάς μέγαρόν της είχε δοθή κατά την χειμερινήν αιζόν και χορός πού άφησεν εποχήν, λόγω μεγαλοπρεπείας και πολυτελείας. Διαβάζει πολύ και προ πάντων επιδεικνύει τάς γνώσεις της εις άπαιστον άγγλικήν και γαλλικήν γλώσσαν. Καπνίζει, και σωφράζει με έξαιρετικήν δεξιότητα. Αί τουαλέτται της στερούνται κάθε έχνος γούστου.

H MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ
ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τό παρελθόν Σάββατον μία από της πλέον έλεκτες συγκεντρώσεις παρά τῷ κ. και τῇ κ. Κ. Τριανταφύλλου, έπί τῇ ευκαιρία τῆς ετήσιας «όντισισόν», εις τήν όποιαν συμμετέσχον όλοι αϊ μαθηταί τού κ. Τριανταφύλλου.

— Μεταξύ τών κεκλημένων. 'Η κ. και Δίς Διπλαράκου, τό κομπώτερον σπέσιμαν αθηναϊκής σιλουέττας. 'Η Δίς Στήβενς, ή Δίς Φιλίππου, ή Δίς Τριανταφύλλου, ή Δίς Βασιλείδης, ή Δίς Στάϊκου, ή κ. Νικολοπούλου, ή κ. και Δίς Σεβαστοπούλου, ή κ. Φιλιδελφείας, ή κ. Κιτρού, ή κ. Μικρού, ή κ. Χοϊδά, ή Δίς Καλλέργη, ή Δίς Ρικάκη, ή κ. και Δίς Θεοφίλας, ή Δίς Φερντινάν, ή κ. Δουμά κτλ.

— 'Η όντισισόν αὐτή συτελέσεν εις τό να πιστοποιηθῇ άκόμη μίαν φοράν ή άνωτέροτης τῆς διδασκαλίας τού κ. Τριανταφύλλου.

— Είς τήν εορτήν πού θα δοθῇ ύπερ τών θυμάτων τού πολέμου εις τόν 'Εθνικόν κήπον, θα λάβουν μεταξύ άλλων μέρος ή κ. Α. Θεοχάρη, ή κ. Νεγοπόντη, ή κ. Καστριώτη, ή κ. 'Αθανασιάδης, ή κ. και Δίς Μάνου, ή Δίς Σακοράφου, ή κ. 'Αντωνιάδης, ή κ. Ταρσοπούλου, αϊ Δίς 'Ησαΐα, αϊ Δίς Δημητρακοπούλου και άλλαι.

— Για τίς άττραξιόν τηρεται άπόλυτη μυστικότητα και θ' άποτελή τό κλού τού προγράμματος. Είς τήν άνωτέρω άττραξιόν θα έπιβλέπῃ μία θαυμασιώς ώραία 'Αλεξανδρινή Δίς άρτι άφιχθεΐσα από τήν χώραν τού Νείλου. 'Αρχικά Ε. Α.

— Τελευταίως προσετέθησαν και αϊ βραδυναί συγκεντρώσεις στον Παράδεισον. Συνδυάζεται γεύμα και χορός και ή κίνησις είνε πολύ ευχάριστη. Πολλά μέλη τού διπλωματικού σώματος παρευρίσκονται εκεί. Προχθές βράδυ από της πλέον chic συναθροίσεις μεταξύ τών παρευρεθέντων όραιοτάτη ή Δίς Αίτσα με λευκήν τουαλέταν. 'Η κ. Μπένση, ή κ. Παπιά, ή Δίς Μάνου με τουαλέττα σάξ όργαντι, ή Δίς Σακοράφου τουαλέττα κίτρινη, ή Δίς Μάνου με τουαλέττα οξέ τουλίνη και δαντέλλες μονόχρωμες, ή κ. Νικολάου τουαλέττα δαντέλλένα μετέξ έκτάκτως καλαίσθητη ή Δίς Σταθάτου με θαυμασίαν τουαλέττα από κρέμ-ρομάν άνθισμένη φόρμα τουνίς, ή Δίς 'Ησαΐα θαυμασίαν από κρέμ φιστικί και κατέλλο όμοιόχρωμη ψάθα.

— Είς τό σπόρτιν κλούμπ τῆς Κηφισιάς τά άπογεύματα έχουν άκίνησι. Τά βράδια Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατον παρατηρείται σχετική κίνησις. Κυρίως θεώνται εκεί οί κατ' έξοχήν chic τύποι

ΚΡΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Τό «Κυβέλειον» συγκεντρώνει κάθε βράδυ, ό τι έλεκτόν ήμινά επιδείξῃ ή 'Αθηναϊκή κοινωνία. Είναι δέ άσφαλώς και άπο τά καλύτερον εργαζόμενα θέατρα, χάρις εις τά έλεκτά έργα, τά όποια άναβιβάζει. Μετά τών «Καθηγητήν Κλεωνός», τῆν «Ανθήν» τού 'Αντρέϊφ, τῆν «Γυναικα και τό Νευρόσπαστο», τῆν «Νασαΐαν» τού Δοστογιέφσκη, θ' άναβιβασθῇ τό έπιτυχέστατον δράμα τού κ. Σενοπούλου τό «'Ανθρόπινον» και τό κινηματογραφικόν θεατρικόν του έργον ή «Τρίμορφη Γυναικα». Προσθέσατε άκόμη τῆν άφθαστον σότ παιζιμο κ. Κυβέλην, τόν ύπεροχον Βέσκην, τῆν κ. 'Αλκαίου, τῆν κ. Μουστάκα, τόν κ. Παπαγεωργίου, τόν κ. Γαβρηλίδην, τόν κ. Χρυσομάλλην και τούς λοιπούς έλεκτούς καλλιτέχνας τού θιάσου αὐτοῦ και ή πίνες τού «Κυβελείου» αϊ καθαυμένες δέν θα σάς είναι πλέον άνεγγήγες.

Είς τό «Κοτοπούλειον» έσημείωσε σειρήν παραστάσεων ή ξεκαρδιστική φάρσα «Ο έξάδελφός μου 'Εδουάρδος». Οί ήθοποιοί παίζουν, όπως πάντα, άμίμητα. Τό κοινόν γελά με τήν καρδιά του και αὐτό είναι σπουδαίον. 'Ετοιμάζονται δέ ν' άναβιβασθῶν κατ' αὐτάς νέας έπιτυχέστατες φάρσες και κομωδίας. 'Ας τό γνωρίζον αὐτό όσοι επιθυμούν να κάμουν δαιταν γέλωτος.

Είς τά «Διονύσια» θριαμβεύει ή «Δίς τού 'Ασφράκτου». Οί ήθοποιοί άφθαστοι και πρώτος ό μοναδικός μας κ. Δράμαλης. 'Η πρόσληψις εις τόν θιασον τῆς κ. Πέπης Ζάμπα και τῆς άδελφῆς τῆς διδος Σούμπερ εξασφαλίζει πᾶσαν έπιτυχίαν διά τό μέλλον. 'Ασφαλώς ή όπερέττα Δράμαλη είνε ή καλύτερον κατηρητισμένη. Τί σκηναϊκά δέ τών «Διονυσίων» πρωτοφανή για τās 'Αθήνας. Καλλιτεχνία και πολυτέλεια.

Είς τό «Κεντρινόν» άνεβιβασθῇ ή νέα επιθεώρησις ή «Προτευσσιάννα». Στή προμέρα τῆς αληθινός κατακλυσμόςς έλεκτού κόσμου. Οί συγγραφείς κ. κ. Βώττης και Αγαπάσης — οί μόνον κατάλληλοι ίσως για συγγραφῆν επιθεωρήσεις — έπέτυχον τελείας αὐτήν τήν φοράν. Πρωτοτυπία, όρσοιά, αλάτι, μουσική, πλοτάνη και γλυκεία, χοροί γραφικοί κτλ. κτλ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

τῶν 'Αθηνῶν έν στενωπῶν κύκλῳ χορεύοντες και πατινόροντες.

— Μεταξύ τών τακτικωτέρων θαμώνων αϊ Δες Γουάση, 'Ανδριότση, Βλαστού, Χορζέμη, Μάνου, Μάτσα, Στάϊκου, Παπιά, Μεταξά κλπ.

— 'Από τῆς κυριώτερας διασκεδάσεως τών παραθερισούντων στή Κηφισιά είναι τό κόκερ, 'αί προσκλήσεις διασταυρώνονται άπο γεύμα και βράδυ σέ βίλλες και ξενοδοχεία.

— Στήν κοσμική κίνησι τῆς Κηφισιάς τά σκληπτα τῆς ώριμότητος φέτος άνήκουν σέ μιά πλουσιωτάτη Ρουμανίδα πού έχει τῆν φρενὴ 'Ιταλόν. 'Υψηλή, λεπτή, τύπος γοητευτικῆς Κροελίς. Α τουαλέττες τῆς άριστουργηματικά δείγματα Παριζιά νικῆς καλλισθησίας και έκτελέσεως.

— 'Η άνωτέρω κυρία συναγωνίζεται μία χαριτωμένη και ίσως κομψή 'Ελληνίδα, τήν κ. Καραγιάννη, τῆς όποιας ή βεσττέρα παραλαμβάνει τῆς θαυμασιωτέρας έμφανείσεως πού μπορεί να φαντασθῇ κανείς.

— Προχθές χορευτική προεσπερίς παρά τῷ κ. και τῇ κ. Α. Σταθάτου εις τήν έν Κηφισιά έπαυλιν ταν. Μιά αΐθουσα με πάλωρια 'Αγγλικά παράθυρα πλασιούμενα με τριαντάφυλλα, γαστρομιά, άγιόκλημα άποτελοῦσι θεΐον διάκοσμον, και ένα φόντο όρεινόν με τῆς άνθισμένες αϊθέρεις τουαλέττες τών κομπωτάτων χορευτιών, μεταξύ τών όποίων τῶ ρεκόρ τῆς έπιτυχίας άνήκεν εις τῇ Δίς Ε. Μαργαρίτη—έξ 'Αλεξανδρείας—με τουαλέττα τουλίνη άπο λορόδινην και δαντέλλες όμοιόχρωμες.

— Δίαν πολύκοσμη ή πρώτη τῆς Ναστάτιεν τού Ντοστογιέφσκ στο θέατρον Κυβέλης. 'Ολοι αϊ κοσμικοί 'Αθηναί παρευρέθησαν. Τελευταίως ό γνωστότερος κόσμος άπέχει τών καρεκλῶν και περιμένει τά καθίσματα πού δέν είνε πολλοί έμπρός. Μεταξύ τών κομωτέρων ή κ. Στάϊκου, ή Δίς Μ. Μάνου και ή Δίς Σακοράφου.

H MONTAIN

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΗ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΡΦΑΝΟΥ

Γονάτισε, ψυχούλα μου—Και κάμε τό σταυρό σου Πές τήν ευχή πού σ' έμαθα—Είς τό προσκέφαλό σου, Καμάρι μου, γονάτισε.—Δείσου στήν Παρθένα Για 'σένα και για 'μένα.

Σταύρωσε τά χεράκια σου—Είς τ' άπαλά σου στήθια, Δείσου στήν έλπίδα μας.—Στού κόσμου τήν αλήθεια! Και θερμοπαρεκάλεστέην—'Ως ν' άσβυθῇ τό φῶς μου

Νά σ' έχω πάντα έμπρός μου. Φίλησε τ' άγιο εικόνησμά—Με τά άδῶά σου χεΐλη Κι' όσο σέ σπρώχνει ό πόθος μου.—Καμάρι μου, έσύ φίλει! Νά με φυλάξῃ, στή Δέσποινα—Δείσου τήν Παρθένα,

'Αγάπη μου, για 'σένα. Κι' εις τά καλά, πού ή χάρι τῆς—'Στόν κόσμο μās χαρίζει, Παιδί μου, εἴχ' τό μέτωπο—Είς τήν χαρά τού κόσμου Για τ' άφρανά είν' εύσπλαγχνη.—Παιδάκι μου, ή Παρθένα,

Κι' έχει ό Θεός για 'μένα. 'Αγάπη μου, προσκύνησε.—Κ' είναι ή παρηγορία μας, Τό φῶς μας είν' ή χάρι τῆς.—'Η σκέπη τῆς χαρά μας. Παιδί μου, εἴχ' τό μέτωπο—Είς τήν χαρά τού κόσμου

Νά σέ χαρῇ τό φῶς μου. Και τ' άφρανό παιδάκι τῆς—'Η μάννα του κυττούσε, Πού τό σταυρό του έκανε—Και προσκυνοφιλοῦσε Τῆς Παναγιάς τό εικόνησμά—Με τ' άπαλά του χεΐλα

Ποδῶναι τού ρόδου φύλλα. Και όσο τ' άδῶο έλεγε—Τῆν άγια προσευχή του, Τῆς μάννας του τό δάκρυ.—'Ακούσθαι τῇ φωνῇ του, Στήν άγκαλιά τῆς έπειτα—Τόσο γλυκά έχυθη Πού με τό πρώτο πού έλαβε—Φιλί τῆς έκοιμήθῃ

('Από τά «Μαραμένα Φύλλα») f Διον. 'Ηλιακόπουλος

ΣΕΝΗΤΕΙΑ

Τό νησί μας τό νησάκι με τό κάστρο τό ψηλό του, με τ' άμπέλια, τό 'κκλησάκι τ' άσπρο σπιτί στο γυαλό του... δέν άκούς μέσ' 'στ όνειρό σου τῇ φωνῇ του καθαρή,

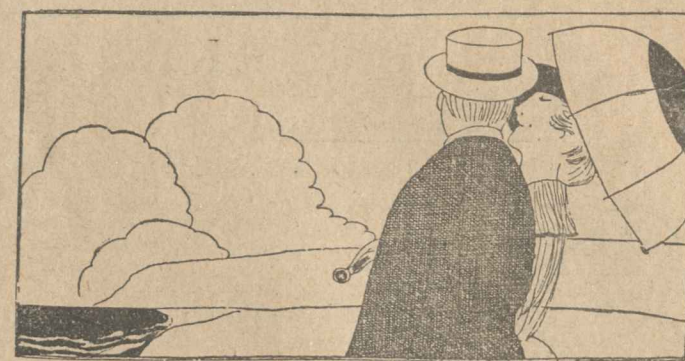
—Σενητεία φαρμακομένη, —Σενητεία σκληρή;

Κρίνω μέσ' στό κῆμα μουΐζει τό νησι μας τό νησάκι... ποιά γολέττα του π' άράζει σ' όμορφό του λιμανάκι

άπό γλῦκα μα εμένῃ πρόσ τόν πόντο δέν μιλεῖ, —Σενητεία φουρτουισμένη, —Σενητεία τρελλή;

Και ποιά νιά τόν γυρισμένο ναυτικό τῆς σάν φίλῃ δέν τού λέει:—Σενητεμένο μὴ μού γίνης πιὰ πούλι!

('Από τά «Νανουρίσματα») f Κ. Γούναρης

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΕΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΣΠΑΤΑΛΟΣ

Ο σπάταλος είναι άφεντάνθρωπος. Ξοδεύει σάν άφέντης, και άκούεται σάν άφέντης. Οί φτωχοί κυδαίον τού βγάνουν τῇ σκούφια τους. 'Ολοι τόνε χαίρουνται. 'Ολοι τόνε δέλουνε. 'Ο σπάταλος είνε γλυκύσμα, από τό όποιον καθέννας θέλει να γλήψῃ. Μόνος ό τίμιος νοήμον τόν κυττάζει με ψυχοπόνεσι και τόν άποφεύγει.

Δανείζεται περισσότερα άπ' όσα δύναται να πληρώσῃ όχι διά να θρέψῃ τήν οικογένειά του, αλλά διά να γέμῃ τούς φίλους του και ίσως όχι μήτε σότ σπιτί του, αλλά σότ Ξενοδοχείον. Τραγουδάει στά φίλικά του συμπόσια τραγούδια ένθουσιασμού, και έπιστρέφει σότ σπιτί του ευφρόσυνος θιασώτης, όπου φυσικῶς τῷ λόγω δυσραστεΐται και βαρύνεται να μέλῃ πολλή ώρα. Σότ σπιτί του είνε άκαταστασία. Κανένα μέτρο, καμμία τάξι, καμμία έπαγρύπνησι, καμμία οικονομία.

Άφέντης πολυέξοδος και λαμπρός, ρίχνει βλέμμα εύσπλαχνίας άπάνου στόν φιλάργυρον, και περιπαίζει τόν οίκονόμον, άποδίδοντάς του φιλαργυρίαν.

Ο σπάταλος συνήθως δέ συγχάζει τήν καλή συναναστροφή, νέοι άχαλίνωτοι κατά φυ σικήν λόγον είνε οί σύντροφοί του με τούς όποιους δαπανῇ τόν καιρό του και τήν περιουσία του, έως τήν ήμέρα τῆς φτωγέμεώς του. Είς τήν όποία τόν άφίνουν και τούτοι.

Μά τότε άορίζουνε δι' αὐτόν ή λεγόμενες cattive figure. Οί δανεισταί του, άφού τού πάρουν τό πράγμα του, μένουν εις μέρος και άπληρωτοι. Προστρέχει δέν εις τούς πρῶτον φίλους του διά βοήθειαν. Έπειτα διά έλεημοσύνην. Και τέλος πάντων ξεκοσμένος, γλυδομένος, πεινασμένος, και άστεγος, καταφεύγει ίσως εις τήν αυτοκτονίαν. 'Η άλλώς, ή ένδεια ή ίδια κάνει τό ψυχικό και τόν παίρνει.

Ο σπάταλος δέν ήξερε να παρήσῃ. Δέν ήξερε να διατηρήσῃ. Δέν ήξερε να ξοδεύσῃ.

Η σπατάλη είναι είδος μανίας, όπου φέρνει τόν σπάταλον εις τό ίδιο τέλος εις τό όποιο φέρνει και ή κανονική μανία.

Ίδου ό σπάταλος! Άρξέτι άφεντάνθρωπος, και τελειώνει έλεηνός.

f ΑΝΑΡ ΛΕΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΑΜΠΛΟ

Ο ΘΕΣΙΘΗΡΑΣ

Είς τό ύπουργείον τών 'Εσωτερικών συνεβη προχθές ή άκόλουθη χαριτωμένη σηνή:

Στόν ύπουργικό προθάλαμο εΐσιλανε ένας τύπος φτωχόν άνδρα, πού, ζητώντος θέσιν.

Ο κ. 'Υπουργός ειχε διατάξει τόν κλητήρα να μη τόν εισαγάγῃ σότ γραφεΐό του.

— Γιατί δέν τόν διάωχης, όπως σότ είπα, ήρώτησεν ό κ. 'Υπουργός τόν κλητήρα.

— Είνε φτωχός ό καύμένος κ. 'Υπουργέ και ζητεί θέσιν να ζήσῃ. Τόν ήρωτησα.

Ναι, αλλά ξεράς τί θέσιν ζητεί; 'Ερωτά ό κ. 'Αραβαντινός.

— Όχι... Τῇ διαίτῃ σου!... Κοκκάλο ό πονόητος κλητήρ!...

Ο ΘΕΑΤΗΣ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΤΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εὐαρίστου Καράε)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ἠκούθηκα στὴς ἐπὶ τὸ πρωὶ κατακαυραμένους καὶ μὲ πυρετό. Εἶδα ἕνα γράμμα στὸ τραπέζι μου, τὸ ὁποῖον ἀνοίξα μηχανικά. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τῆς Μαρίας.

Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶχε φέρει;
Ἐδυμήθηκα κατόπιν διὰ τὸ ἴσως μοῦ εἶχε μιλῆσει τὴν προηγούμενη γι' αὐτό. Μοσχοβολοῦσαν ἀπὸ ἀρώματα ἐρεθιστικά. Ἡ Μαρία μοῦ ἔγραψε:

«Μὴ λησμονήσετε ἀγαπητὲ μου κύριε. Μὴ νομίζετε ὅμως πῶς τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐκ μέρους τῆς ἀφωσιωμένης δούλης σας. Πόσον ἀπατάσθε. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού δὲν μοῦ χαρίζετε τὴς ἐπισκέψεως σας, ὅλα μοῦ φαίνονται σκοτεινά. Ἐλείψατε... Καὶ τώρα πειὰ κατάλαβα πόσο μοῦ εἶσατε ἀγαπητός.

«Ὁ ἀντικείμενος Λιβὸν, ὁ ὁποῖος σὰς ἀντικατέστησε στὴν προσέβαλα, ἦλθε νὰ μοῦ ἐξομολογήσῃ τὸν ἐρωτὰ του...

«Φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἔδωκεν εὐχαρίστως δέκα εἴη τῆς ζωῆς του, ὅπως μοῦ εἶπε, ἂν μπορούσε νὰ μὲ πάει μαζί του στὸ ταξίδι... Καὶ ὅμως...

Ἡ καρδιά μου μὲ κρατᾷ ἐδῶ πέρα πρὸς τὸν ἄλλον. Τρεῖς λοιπὸν κοντὰ στὴ πίστη σας φίλη. Μὰ ὅτι ἂν νὰ...»

Βέβαια ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ κατεδίωκε καὶ ὁ ἔρως τῆς θὰ ἐγένετο ἀληθινὸ βασανιστήριον γιὰ μένα, ἂν δὲν ἔδωκα ἕνα τέλος στὰ ἐρωτικά τῆς γράμματα.

Ἐπὶ αὐτὸν λοιπὸν ἕνα φύλλο χαρτὶ καὶ ἐλάρα ἐπάνω τῆς ἐπόμενης γραμμῆς:

«Ὁ γὰρ ὁποῖος σὺ εἶς ἐν τῇ ζωῇ ὑποχωρήσεις στὴς ἀποφάσεις αὐτῆς, ὅπως αὐτὴν ἐπὶ τῇ ζωῇ σου...»

Ἡ κατηγόρησέ μου τὴν καρδιά μου γιὰ τῆς γραμμῆς πού σὰς γράφω. Ἐκτενέμενος πολὺ νὰ σὰς ἀγαπῶ, ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τῷ Θεῷ.

«Μὴ μὲ θεωρεῖτε πειὰ ὡς δραστήν σας Μαρία, ἀλλ' ὡς φίλον ὁ ὁποῖος σὰς προσφέρει τὴν ἀφοσίωσίν του. Χαίρε...»

Κάρολος
Σὲ λίγο ἔδωκα τοῦ ἴσως μοῦ γράμμα νὰ τῆς τὸ πᾶν καὶ ἐγὼ πῆγα πρὸς συνάντησιν τοῦ κοίτητος.

Καμιά γυναῖκα δὲν μπορούσε πειὰ νὰ μὲ ἐλκύσῃ. Μὰ εἰκόνα μόνον ἔδωκε στὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἴδεια νὰ γιαιρεφθῶ ἀπὸ τὸν μεγάλον αὐτὸν ἐρωτὰ καὶ προτιμοῦσα ν' ἀποθάνω ἀπὸ λύπη παρὰ νὰ ὑποφέρω τῆς γυναικὸς παρηγορησὶς μὴς ποταπῆς ἐταίρας.

Βοήκα τὴ Μάρθα σὲ μιὰ μικρὴ αἰθούσα πού ἦταν κοντὰ στὴν ἀδελφὴ. Ἀπόψε σὺν μὲ εἶδα. Πῆρα τὰ χεῖρά της καὶ τὰ ἐφίλησα. Ἡ κόρη μου ὁπισθοχώρησε.

Μὴ φοβᾶσθε καθόλου Μάρθα, φεύγω, τῆς εἶπα.

Ἡ κόρη μου κατάλαβε ἴσως ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου καὶ τὴν τρομαγμένη φωνή μου τὴν λυπηρὰ κατὰστασι πού βρισκόμουν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, γιὰτὶ μ' ἐπλησίασαν ἔξωθεν, μ' εἶσε κοντὰ τῆς, χάιδε το μετώπῳ μου καὶ οὕτως πρὸς τὴν ἐνδοκίμωσίν μου.

Κάρολος, συγχωρεῖστέ με γιὰ τὴς λύπης πού σὰς προσέβω... Ὁ δὲν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν ἐκπληξὴ πού ἐδοκίμασα.

Ἐμεῖνα γιὰ μιὰ στιγμὴ βυθισμένος νὰ σκαθῶ καλύτερα τὰ λόγια τῆς καὶ ὅταν γύρισα γιὰ ν' ἀπαντήσω, ἡ Μάρθα δὲν ἦτο πειὰ κοντὰ μου. Τὴν εἶδα στὴν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς νὰ ἐξαφανίζεται, νὰ χάνεται οὕτως ὡς καὶ μ' ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ χεῖρ της.

Αἱ ἡμέρες περνοῦσαν γρήγορα καὶ ἔφθανε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχώρησός μου.

Εἶπα γίνε πάλιν εὐθυμος. Μόνον ὁ δόκτωρ, πάντοτε αὐστηρὸς, ὑπομείλειτο καὶ φοβόταν. Ἡ κόρη μου προσπαθοῦσε μὲ τὰ βλέμματά της νὰ μοῦ δῇ τὸν ὅραον.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔβλεπα διὰ τὴν δύσθυμὴν αὐτὴν γυναῖκα ἔπασχε πολὺ ὅπως καὶ ἐγὼ. Ἐνὰ βράδυ ὁ κ. Ρώκ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω.

Προέβλεπε κ. Κάρολος τὸ πρόσωπο τῆς κοίτησός; μ' ἐρώτησε.
Ναί, ἀπάντησα.
Εἶναι καιρὸς λοιπὸν, φέγγει κύριε. Ἡ παρουσία σας τὴν σκοτώνει!

Ἐξέρετε κ. Ρώκ διὰ τί εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ κόμω τὴν θυσία αὐτὴ;
Τὸ ἔξωρον, παιδί μου, γι' αὐτὸ καὶ σ' ἀγαπῶ περισσότερο. Ἡ θυσία τὴν ὁποία κάνετε εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ τὸ ἐπιβάλλει ἡ τιμὴ. Εἶσατε καὶ

(Ἱστορία ἐνὸς τραγικοῦ ἐρωτός)

οἱ δύο νῆοι καὶ ὄρατοι. Ἐγὼ πλάσθῃ ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Θεὸς ὅμως ἄλλως ἔδοξε καὶ ἂς γίνῃ τὸ θέλημά του, Κάρολε.

Ναί, ἐπανάλαβα.
Ἀνα φθάσαμε στὸ Μπιαρίτι, θ' ἀναχωρήσετε γιὰ τὸ Παρίσι, εἶπεν ὁ δόκτωρ...

Πῶς; Δὲν θὰ ἔλθω νὰ περάσω ὅλγες στιγμὲς μαζί σας, δόκτωρ; ὡς ἴσως παρακλητικὸς.

Θὰ ἐπιστρέψετε, Κάρολε. Πρέπει ὅμως πρότερον ὁ κόμης νὰ μὴν ὑπομείνῃ τίποτε μ' ἐννοεῖτε;

Ἐχετε δίκιο.
Ἄλλως τε θὰ γράφετε στοὺς φίλους σας, καθὼς καὶ σὲ μένα, ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ θὰ καταλάβει ἀργότερα διὰ τὸ αὐτὸ ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰτὶ ὁ ἀπαιτοῦμαι ἡ τιμὴ σας καὶ ἡ συνέληψίς μου.

Τὸ γνωρίζω, ἀπάντησα, σφίγγοντας τὰ χεῖρά του γιαιρεφθῶ, καὶ διὰ τὴν λησμονή μου πειὰ τὸν ὁποῖο ἐδεῖξάτε τὸν δρόμον τὸν καθήκοντος, ὅπως τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε καὶ ὁ πατέρας μου.

Ναί, εἶπεν ὁ κ. Ρώκ, ὁ δρόμος αὐτὸς φέρονται στὴ γαλήνη καὶ στὴν εὐθυμία. Τώρα ὅμως Κάρολε, ἐπειδὴ πρὸς αὐτὴν νὰ ζῆσατε στὸ Παρίσι, μὴ σὰς συνηθίσῃ καὶ σὰς ἐνθουσιάσῃ ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ ὄρους.

Προσέβλεπε μὴ σὰς παρασθῇ ὁ νέος περὶ τῆς καὶ καταστροφῆς.

Ἀπομνηστέ, δόκτωρ, ἀπάντησα, δι' ἔξωρον στὴν κοινωνία τοῦ προσέβλεπε τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ καὶ διὰ ποτὶ δὲν ἀλυσθῆκα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ διὰ κορμὶν ἀπὸ κείνες τὴς νυχτὸς δούκισης, πού δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀκροατικὴν καὶ τραγουδιὰ καὶ οἱ ὅλοι μου ὁ ἔρως συνεκτρύχθη μόνον σὲ μιὰ νυχτὴ... πρὸς...

Τὴν αὐτὴν τοῦ φίλου σας.
Εἶσατε σκληρὸς, δόκτωρ. Ὑπάρχουν στιγμὲς κατὰ τὰς ὁποίας ἡ φρενὴ αὐτὴ σκέπτεται μὲ βασανιστὴ ἀρετῆς, ὅπως καὶ εἶπε περὶ τῆς νὰ μὴ πληγώνετε καὶ σὲς...

Ὑπάρχουν οὖν σὲνα δύο νυχτὲς, ἐπείνετο ὁ δόκτωρ. Ἡ μία τρέφεται μὲ μὴ θῶν καὶ καταπατᾷ καὶ τὰ ἱερῶτερα τῶν ἀισθημάτων. Ἡ ἄλλη ἐδουλεύεται τὰ καθήκοντα τῆς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν φίλιν καὶ θὰ προτιμοῦσα ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ προσδόξῃ τὴ φίλιν.

Ὁ ὁρισμὸς σας εἶναι ἀκριβής.
Λοιπὸν Κάρολε, δὲν πρέπει ἡ ὑπαρξὶς σας νὰ ἀνταρτῇ.

Δέχομαι τὸν δόκτωρα: Ἀρκεῖ πειὰ, τοῦ εἶπα, τὸ θέμα αὐτὸ ἐξηγηθῇ. Ἡ ζωὴ μου οὐτε θλίβῃ οὐτε εὐφραίνει, μόνον σ' αὐτὸν τὸν ἐρωτὰ εἶχα θυσίαις τὰ πάντα. Χωρὶς αὐτὸν εἶμαι νυχτὴ γενοῦ, λαμπρὰ σβουμένη. Δὲν θέλω οὐτε νὰ παρηγορημαί οὐτε νὰ μὲ λυποῦνται. Θὰ ζῶσιν μόνον.

Φοίη μὲ πείνει ὅταν γράφω τῆς γραμμῆς τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ. Μὰ μόνον ἡμέρα μὰς ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν μου στὸ Μπιαρίτι.

Εἶχα ἀποφασίσαι τὸν χωρισμὸν αὐτὸν πού ἦτον ἀπαραίτητος. Παρηγοροῦμαι μόνον μὲ τὴν ὑπόδοξιν τοῦ κ. Ρώκ διὰ τὴν ἐβλεπα κάποιον καὶ πού τοὺς φίλους μου.

Θὰ ἔπεινα μαζί στὴν δρομὴν μου τὰ μενιδιὰτά της, τὰ βλέμματά της, ἔλεγα μόνος μου. Ἀλλ' ἄλλοιμονο! Μόνον πικρὰ καὶ καταστροφὴν ἐδοκίμασα. Ὁ Κόμης εἶχεν ἀρχίσαι ἤδη τοὺς περιπάτους του στὴν ἐξοχὴ, ὅπου περνοῦσε ἀρετῆς ὄρος.

Βρισκόμουν στὴν δεκάτην Αὐγούστου. Ἡ κόρη μου Μάρθα κουρασμένη δὲν ἔβλεπε καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της τὴν ἡμέραν αὐτὴν.

Ἐγὼ μελαγχολικὸς καὶ βαρὺς, ὅπως ἦλες τὴς ἡμέρας πού δὲν τὴν ἔβλεπα γυμνοῦσα στὸ μέγαρον ἀρρετιμὸς, ζητώντας νὰ ἐντυπωθῶ διὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς κατοικίας ἐκείνης τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείνω γιὰ πάντα!

Ἡ Μάρθα θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἡ ἀναχώρησός αὐτὴ δὲν μοῦ ἦτο βαρεὶά, καὶ δὲν τὴν δὲν προσπαθοῦσα ν' ἀντιταθῶ.

Ὁ δὲν ἐνδοκίμωσα κυριεμένης ἀπὸ μανίαν, μορεῖ νὰ ὑποθέσῃ διὰ τὴν λησμονή, διὰ φεγγὺ ἡσυχίας.

Ὅχι! ὄχι! πρέπει νὰ μάθῃ τὰ πάντα. Πρέπει νὰ δῇ, διὰ τί εἶμαι δυνάμει δυνάμει. Πρέπει νὰ μάθῃ διὰ τὴν πολυμοῦσά ν' ἀντιταθῶ σὲς παρακλητικὴς ταῖς δικαίς της, ἐπείνετο ἐξ ἄλλου νὰ ὑπακούω σὲς διαταγὰς τοῦ κ. Ρώκ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸν Ριχάρδου Ἐρε. Σαβὰς

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρέμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ὡς θὰ μπορούσα νὰ ἐξηγήσω στοὺς συγγενεῖς μου τὸ πρᾶγμα:

Στὸ τέλος ἀπεφάσισα, ἂν ἤρχοντο διὰ ἀνάποδα, νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ διηγηθῶ τὴν περιπέτειά μου πρὸς τὸν κ. Δικ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Βελτόκη, μὲ τὴν ἐλπίδα διὰ αὐτὸς, ὅαν ἀνθρώπος τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἀφανέσκει τὸ μυστικὸν τῆς γυναικῆς μου, πρᾶγμα πού θὰ τὴν ἔκανε, τὴν καὶ μὴν νὰ στενοχωρηθῇ πολὺ.

Τῆς σκέψεως μου αὐτὴς διέκοψεν ὁ βαρὺς Φοιδοῦχ, ὁ ὁποῖος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ ῥώτης ἐξορκιστῆ:

Εἶχατε κατὰ τὸ τοῖσεδί σας ἀπὸ τὸ Βερολῖνον πολλὰς ὥρας κρυφές:

Καμιά τόσο ὁμοιογενή, ὅαν τὴν γυναῖκα μου, ἀπάντησα.
Μπὰ! φώναξε, νὰ ἔνα σπάνιον πρᾶγμα στὰ χρόνια μας: Ὁ δὲν ὁμοιογενὴς οὐζύγος. Ἡ προνοή τῆς κυρίας ἔχει πανεργνητὸν τὸν Βασίλειον Βελτόκη:

Ἡ κόρη τῆς κυρίας, εἶπα διορθώνοντας αὐτόν.

Ἄλλ' εἶναι τόσο ἡλικιωμένη ἡ γυναῖκά σας, ὥστε νὰ εἶναι πεθερά;

Ὁ! ἀπάντησα, ἀδιάφορα, ἡ κυρία μου μόλις φαίνεται μεγαλειότερη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὴν ἐστεφανώθηκα. Τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν κόρη μου, πάλιν τῆς νομίζον ἀδελφές. Θὰ συμφωνήσετε καὶ σὲς, ἂν εὐχῇ καὶ τῆς συναντήσετε μαζί καὶ τῆς δυν.

Ἄ! ἂ! εἶπε. Σὲς οὐ! Ἀμερικανὸν εἰσὶν μεγάλη φυλή. Ἐχετε μεγάλη γαριά. Παράδειγμα σὲς. Λατρεύετε τὴν κυρία σας, ὅπως σὲς τὴν περιόδο τῆς νηστείας σας ἀσφελῶς.

Ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιά μου καὶ ὁ βαρὺς ἀρχος πάλιν νὰ διαβάξῃ τὰ ἔγγραφα του.

Σὲ λίγο ἦλθεν ὁ δόξρος καὶ μὲν ἀνήγγειλεν διὰ τὴν γυναῖκά μου ἐπιθυμῶντας μὲ δὲ. Ἐγὼ εἶπα: σὲς ὥρα μου καὶ ἐκείνη αὐτὴν ἀνομιλῶντας μὲ τῆς δυν Ρωσίδος κυρίας, ἡ ὁποία μ' ἐρώτησαν πολλὰ γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴν ζωὴν.

Ἀνήγγειλε κατόπιν μερικὴς στρατιωτικῆς μου ἱστορίας καὶ περιπέτειας στὴν Ἀγγλία, Τονγκία καὶ ἰσπανία καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε εὐχάριστα, ὅπως οὕτως ἐπληρώσαμε τὸ Πικροῦ, τὸν τελευταῖον σταθμὸν πρὸς τῆς Πετροπολῆος.

Ἡ μεγαλιότερη περιγρήψισα μὰς παρεκάλεσε νὰ γευματίσουμε μαζί καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ἀδεχθῆκαμε.

Ὁ τιμωρὸς εἶχεν ἀναγκαστὴν τὴν διέλειψιν τῶν ὑψηλῶν κυριῶν καὶ ἡ συντροφία μὰς προχώρησε γιὰ τὸν ἐπόμενον ἀπὸ ὥρας γέφυρα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἦταν σύντομον, γιὰτὶ ἡ παραμονὴ μας στὸν σταθμὸν δὲν ἦταν παρὰ ὀλίγον λεπτόν.

Ἡ ὥρα τῆς Ρωσίδος ἐγνώριζαν καὶ τὰ τελευταῖα θέματα πού αὐτὴν τοῖσαν σὲς αἰδοῦσας τῆς ἀμοιροκρατίας στὰ διάφορα κέντρα τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑποθετικὴ οὐζύγος μου δὲν ὑστεροῦσε σὲ τίποτε.

Ὁταν ἐφίγαμε διὰ νυκτὴν καμὲ πάλιν πρὸς τὸ τραῖνον. Ἐγὼ συνάδενσα τὴν μεγαλιότεραν Πουβλιντζήν, ἡ οὐζύγος μου δὲ ἐπῆρε τὴν μικροτέραν καὶ ἔκανε μαζί της ἐνὶ μικρὸν περιπάτον.

Ἡ εἰκόνα τῶν δύο ὁραίων κυριῶν ἔκανε νὰ γυρίουν οἱ τοὶ βλέμματά τους γιὰτὶ πρᾶγμα καὶ ἡ μικρὴ περιγρήψισα ἦταν ὁρατὰ κόρη, τῆς πού ξανθοῦ καὶ περνοῦσε στὴν ὁμορφίαν τῆς Ἑλένης.

Κυτᾶζετε τί ὄρατον σύμπλεγμα, μοῦ εἶπε γελοστὴ ἡ γυναῖκα τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Πολωνίας, ἐνῶ ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τῶν δύο ὁραίων μας.

Ὁ βαρὺς Φοιδοῦχ ἐφάνηκε ἐπίσης κάποιον ἐκεῖ ἀπαυλῶνται καὶ αὐτὸς ταῖς δύο ὥραις κρυφές. Τώρα ὅμως ἤρχισεν νὰ πιστεύω διὰ τὸν περιπάτον τῆς κ. Δικ Γκαίνης ἐγένετο πρὸς χάριν τοῦ βιτῶντος, γιὰτὶ τὴν στιγμὴ πού περνοῦσε κοντὰ μου, ἐφάνηκε πειὸ οὐκεία πρὸς τὴν νεαράν περιγρήψισαν.

Μὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον! εἶπα μέσα μου! Ἐγὼ ἄραγε σκοπὸν νὰ ἐλκύω καὶ αὐτὸν τὸν γέρο-μυσοφόν! Καὶ πρᾶγμα δὲν εἶχα ἀπατηθῇ. Ὁταν ἡ περιγρήψισα ἀνέβηκε σὲς διαμέριμά της, αὐτὴς ἔτρεξε νὰ μὲ παρακαλῇ νὰ τὸν παρουσιάσω στὴν γυναῖκά μου.

Δὲν μπορούσα ν' ἀρνηθῶ. Τὸν ὡδήγησα σ' αὐτὴ καὶ εἶπα:

Κυρία Λένε, σὰς συνιστῶ τὸν βαρὺν Φοιδοῦχ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐδέχθη ἐγκαρδίας καὶ αἰσῶτος τὸν παρουσιαστὴν τῆς νεῆς περιγρήψισας, ἀλλ' αὐτὴ ἔδωκε μεγαλιότερη προσοχὴν σὲς οὐκείαν τῆς πού ἦταν πλάγιασμένη σὲς πόδια της.

Ὁ βαρὺς ἔφυγε σὲ λίγο. Τὴν στιγμὴ πού ὑπεκλίνετο πρὸς τὴν γυναῖκά μου ἐνδοκίμωσα:

Τόσο νὰ νὰ εἶσατε γιὰτὶ!

Ἡ νεαρὰ περιγρήψισα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια τῆς γιὰ τὴν οὐζύγος τῆς κ. Δικ, ἡ ὁποία δὲν εὐχαριστήθηκε καθόλου γιὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν τοῦ βαρὺν. Τὸ τραῖνον ἐκίνησε. Ὁταν ἔφταν ἀπὸ τὸ διαμέριον τῶν κυριῶν, ἡ Ἑλένη μ' ἐκράτησε στὴ πόρτα καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ:

Τὸ μόνον μέσον γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῶμε, εἶναι νὰ μὲ πάρετε σὲς ξενοδοχεῖον καὶ νὰ ζητήσετε νὰ βρῆτε κατόπιν τὸν Δικ.

Ἄν αὐτὰ πού λέτε φθάσω σ' αὐτὴν τοῦ Δικ, δὲν θὰ δεχθῇ ἀσφαλῶς τέτοια ἀρετὰ, ἀπάντησα. Νὰ μείνετε, λέει, σὲς ξενοδοχεῖον μαζί μου;

Ὁ! καὶ εἶπε γελοστὴ, δὲν θὰ θυμώσῃ ὁ Δικ. Εἶναι συνειδητὸς σ' αὐτὴ.

Καὶ ἔτρεξε ἀμέσως σὲς διαμέριμά της, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα κατὰλήκτος γιὰτὶ ὁ Δικ Γκαίνης τοῦ Βέστ-Πόρντ, τοῦ 68, θὰ ἐπέτρεπε παρόμοια ἀρετὰ, προκειμένου περὶ τῆς τιμῆς τῆς γυναικὸς αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζε γυναικῆ του...

Σὲ λίγο βόηκα πάλιν τὸν βαρὺν Φοιδοῦχ καὶ μοῦ ἐπανάλαβε τὴν οὐζύγος γιὰ τὴν νεότητά της γυναικὸς μου.

Ἐγὼ, ἔλαιομένος ἀπὸ τὴν σαμπάνια καὶ θέλοντας νὰ ἐπιδείξω τῆς ὑψηλῆς σχέσεως μου σὲς φίλον βαρὺν, τοῦ ἀνέφερα διὰ τὴν γυναῖκά μου εἶσαι τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Κροῖσων Βαν-δουμπιέλ-Ἀστορ καὶ τοῦ δῶσα ἐν ὀλίγοις νὰ καταλάβῃ γιὰ τὸν βίον τῶν δισεκατομυριάων τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐταί περνοῦσαν ἡ ὥρα μέγας διὰ ἐφάνησαν πειὰ τὰ προσέβλεπε τῆς Πετροπολῆος. Τώρα ἐφάνετο ὁ τροχὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάν. Κατόπιν περνοῦσε μὲς σὲς τὴν Γκατσίνα σὲς στεγανὸν καὶ σὲς φρουρίῳ της.

Τέλος ἐσταμάτησε τὸ τραῖνον σὲς ἀπέραντον ἐστεγασμένον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Βρισκόμαστε στὴν πόλιν τοῦ Τόλσον!

Στὸ πλακόστρωτο διάφοροι ὄμιλοι φίλων ἐπερίμεναν τοὺς ἀγαπητοὺς τῶν ταξιδιωτῶν.

Μερικοὶ ἀχθοφόροι ἔτρεξαν γιὰ νὰ μεταφέρουν τῆς ἀποσκευῆς μας σὲς ξενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης.

Ἐγὼ ἐβόηθον τὰς δύο Ρωσίδας κυρίας νὰ κατέβουν ἀπὸ τὸ βαρὺν. Κύντες ἀπὸ ἀριστοκρατίας ταῖς ἐπλησίασε.

Ἐπείνετο κατόπιν τῆς Ἑλένης. Ἡμῶν ἐτοιμὸς νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ τὸ σκάσωμε κομψὰ γιὰ τὸ ξενοδοχεῖον ἀπαρτησθῇ. Ἡ περιγρήψισα ὅμως μ' ἐκοίτησε ἔξωθεν καὶ ἐπείνετο νὰ μείνωμε γιὰ νὰ συντήσῃ τὴν ὁμορφίαν Ἀμερικανίδας σὲς φίλους της.

Σὲ λίγες μέρας θὰ τὴς γνωρίσετε ὅλους πολὺ καλά. Εἶναι ὅλοι πολλὸ στενοὶ φίλοι μὲ τοὺς Βελτόκη, μὰς εἶπεν ἡ Ρωσὶς

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΞΕΝΑΣ ΧΩΡΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΩΝ

Δημοσιεύμεν παραπλεύρως μίαν περίεργον, αλλά και υπέροχον εικόνα της Παναγίας. Έχρησθη εις την μίς 'Αλλήν Ρουζβέλτ, όταν έτέλεσε πρό τινων έτών τους γάμους της. 'Η εικόνα αυτή είναι ένα πραγματικόν άριστούργημα, μοναδικόν είς το είδος του. Τό εξαιρετικόν είς αυτήν είναι τό ότι δόκληρος ή Θεοτόκος, ως και ό 'Ιησούς, είναι κατασκευασμένοι από ένα πολύχρωμον, τεχνικώτατον ψηφιδωτόν — ψηφιδωτόν άποτελούμενον από φτερά μικρών ψυχικών πεταλουδών. 'Ο τεχνίτης συνέλεξε τας πεταλούδας και τας διέθεσεν έτσι, ώστε ν' άποτελέσουν άρμονικώτατον σύνολον, παριστάνουσαι τά φερόμενα της Μητρός τού Θεού Βρέφους, τών φωτισθέντων Αύτης και τού Τέκνου της. Διά νά γίνη ή εικών δύο χιλιάδες πεταλούδες έθυσιασθήσαν και έχρησιμοποιήσαν τά φτερά των, έτσι ώστε κάθε χρώμα νά πέφτη έκεί που πρέπει. 'Η κατασκευή της εικόνας άπήτησε μακρόν χρόνον. 'Όσοι όμως την αντίκρυσαν τελειωμένην, έμειναν έκθαμβοί διά την τελειότητα, την ώραότητα, την καλλιτεχνικότητα της.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Νά και μία πατριαρχική οικογένεια! Είς την κατωτέρω εικόνα, ληφθεύσαν από την παριστιανικήν «Ίλουστράσιόν». Ένας πατέρας και μία γονιμοτάτη Γαλλίς σύζυγος, που έγέννησε 15 παιδιά! 'Ο πατέρας και ή μητέρα —οί γηρασμένοι πλέον αλλά κι' εύθυμοι—ίστανται εις τό άκρον της εικόνας. 'Η γαία μητέρα κρατεί στά χέρια της τόν Βενιαμίν της, τό δέκατον πέμπτον δηλαδή τέκνον της! Τά έτερα δεκατέσσερα τέκνα ίστανται παρατεταγμένα εις την γραμμήν, κατά ηλικίαν και άνάστημα. Τά τέκνα, αναφέρει ή «Ίλουστράσιόν», είναι και τά 15 άγιόστατα. Και οι γονείς τον όμωσ, παρά τό γήρας των, στέκονται πολύ καλά στά πόδια των. 'Η οικογένεια ή με όμόνοιαν και άγάπην.

Επί τή ευκαιρία αυτή τό «Μπουκέτο» καθιστ' γνωστόν ότι, θα έδημοσίευεν ευχαρίστως πίσαν φωτογραφίαν γονίμου και πολυτέκνου 'Ελληνικού άνδρoγόνου. 'Η φωτογραφία έν τοιαύτη περιπτώσει δέον νά είναι καθαρά και νά παρίσταται εις αυτήν, εις την

σειρά ή εις γρούπ, οι γονείς ή τά τέκνα, ως είναι άκριβώς και έν την φωτογραφίαν της «Ίλουστράσιόν». Έμπρός λοιπόν, περιμένομεν φωτογραφίας!

Η ΔΙΠΛΗ ΑΚΟΗ

Είς τό Σικάγον, έν 'Αμερική, ή ή κάποιος έργάτης, ζυλοποιός, Χάρτ όνόματι, ό ό οίος, συνεπειά παθήσεως τών ακουστικών όργάνων, άκούει τούς ήχους διπλούς. Άκούει δηλαδή διπλά την ήχήν εκείνην μετά τών όποιών συζητεί, διπλούν πάντα ήχον πάντα θόρυβον. Άρχικώς ή διπλή άκοή τόν εξαίλιζε, αϊ ήτο φρικόν. 'Ηδη όμως δεν ένοχλείται πλέον καθόλου. Άντιθέτως μετά στα μεταβαίνει συχνά εις τας μουσικάς συναυλίας κι' έχει την ευτυχίαν ν' άκούη δύο όρχήστρας μελωδουσάς συγχρόνως... χωρίς πλήρoν ή και διπλό είσιτήριο! Πρέπει όμως νά έπεξηγήσωμεν σπικτικώς τούτο. 'Ότι έν τών δύο ήχων που άκούει συγχρόνως, ό ένας τού φαίνεται ως νά έρχεται από πολύ μακράν. Πρόκειται, ως έμβαλουν οι άμερικανοί ιατροί, περί πολύ σπανίας, πρωτοφανούς ίσως παθήσεως τών ακουστικών όργάνων.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Τά έργα τού τόσον αγαπητού εις τούς μικρούς συγγραφέας 'Ιουλίου Βέρν άνέρχονται εις 100 περίπου! 'Ο Βέρν ήτο μικρός πολύ ντροπαλός και μάλιστα όταν έήρθε στο πρό κυριών. Στους γάμους τού άδελφού του πήγε τόσο άρρωστος ώστε έφτασε σπίτι όταν οι άλλοι εύρίσκοντο στην έκκλησία. Τόν πληροφορήσε περί αυτού ή άδελφή της νύμφης του, νεαρά και χαλαρή, ή όποια και τού προσέφερε κάθισμα. 'Ο Βέρν έκάθισαν σπασμένος και ντροπισμένος, άνοιξαν σιγά-σιγά κουβέρτα, έθάρρυνε, συμπάθησε την άδελφήν της νύμφης του, την άγάπησε και σε λίγο καιρό την έκαμε γυναίκα του!

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΟΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

'Ο Ρουσσώ έγραφε τό πρωί. 'Ο Λεσάζ τό μεσημέρι. 'Ο Βόλντερ μέσάνυχτα. 'Ο Ουμβόλντ έγραφεν επί τών γονάτων του. 'Ο Μίλτον ύπνιχνε νύκτα τά ποιήματά του. 'Η Σάνν ειργάζετο μετά τά μεσάνυχτα. Συγχρόνως δέ έπινε γάλα και έκίπνιζε. 'Ο Πασχάλ έγραφεν επάνω εις στενάς λωρίδας χάρτου. 'Ο Μπουφόν εκώριζε καθέτος τό χαρτί εις πέντε στήλας. Είς την πρώτην έγραφε την άρχικήν ιδέαν. Είς την δεύτεραν την διετύπωνε καλλίτερα. Είς την τρίτην άκόμη καλλίτερα έως ό νά φθάση εις την πέμπτην. 'Ο Σίλλερ ένεπνέετο από την... όσην σάτιον μίληρον, τό όποια είχεν εις τό γραφείον του. 'Τη Γκαίτε ένέπνεον τά άνάγλυφα και άγάλματα γυναικών. Τόν Ρακίναν ένέπνεε ό περίεργος... Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

'Όταν έγένεσε πλέον τό παλαιόν νεκροταφείον Ναυπλίου στην Αίτωλοακαρνανία, ό τότε δήμαρχος Δ. 'Ιτζές, έμερίμνησε διά την γοράν έτέρου εύρυχώρου γηπέδου παραπλεύρως τού παλαιού νεκροταφείου. Τό γήπεδον έμεινδρώθη τή μερίμνη του και ήτο έτοιμον νά χρησιμοποιήσ' ως νέον νεκροταφείον, δέχoμενον τούς πρώτους νεκρούς... Θέλετε νά μάθετε τώρα ποιος έτάφη πρώτος εις τό νέον αύτο νεκροταφείον; Νά σιγήτε ποίμεν ήμεις: 'Ο δήμαρχος Δ. 'Ιτζές, ό μεριμνήσας γι' αυτό!

ΡΟΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Τού Α Τσέχωφ

Τό σπιτάκι με τά τρία παράθυρα της προγκιπέσσης έχει έορταστική. Σας σαν καλά τριγύρω ή άμα-ζοπορτα είναι άνοιχτή, αϊ γοιλίες σηκωμένες, τά τζάμια τών παραθύρων, νεοπλυμένα, λαμποκοπούν στον άνοιξιότιζο ήλιο...

Στήν κυρά είσοδο στέκει ό πορτιέρης 'Μάρκος, γέρος και χαμπουριασμένος που φορεί οίκοστολή σκοροφαγωμένη. Τό φρεσκοξυρισμένο πηγούνι του, τά λουστραρισμένα ύποδήματά του και τά κουμπιά του με τά οίκοσημα λάμπουν και αυτά στον ήλιο. 'Ο Μάρκος δεν χάλασε μάτια τα ήσυχία του' είναι σήμερα ή όρτη της προγκιπέσσης. 'Ο Μάρκος πρέπει ν' άνοιξη την πόρτα στους έπισκεπτάς και νά τούς άναγγέλλη. Στο διάδρομο, δεν έχει, όπως άλλοτε, μυρωδιές από καταπάνω καφέ και από σούτα με τό λάδι μυρίζει σαπουνάδα και καθαριότητα.

Τά δωμάτια είναι καλά περιποιημένα, τά γδαρμένα πατώματα, βερνικωμένα. 'Η Γιούλκα μετά κακιά γάττα με τά γατάκια της, και τά κοτόπουλα, είναι κλεισμένα έως τό βράδυ στην κουζίνα.

'Η νοικοκυρά τού σπιτιού με τά τρία παράθυρα, μία γρηά προγκιπέσσα, χαμπούρα και ξερωμένη, καθέται σ'ένα μεγάλο φωτεινό και διορθώνει αδιάκοπα της δίπλες τού από άσπρη μουσελίνα φουστανιού της. Μόνο ένα τριγύρω, καρφωμένο στο άσπρο στήθος της, θυμίζει πως υπάρχει άκόμη νύκτα σ' αυτόν τόν κόσμο. 'Η προγκιπέσσα περιμένει τούς έπισκεπτάς που θ' έρθουν νά την συγχαρούν.

Πρόκειται νάρθη ό βαρώνος Τράμπ με τό γυνί του, ό προγκιπέσσας Καλακατζέ, ό άκόλουθος της φίλης Μπουράλστοφ, ό στρατηγός Μπίτκοφ, εξάδελφος της προγκιπέσσης, και πολλοί άλλοι... μαμιά είκοσαριά πρόσωπα.

Θάρρουν και θα γεμίσουν τό σαλόνι της από συνδιαλέξεις. 'Ο προγκιπέσσας Καλακατζέ θα τραγουδήσ' κάτι κι και ό στρατηγός Μπίτκοφ θα της ζήτη δύο ώρες δόκληρες τό τριαντάφυλλό της... 'Η προγκιπέσσα ξέρει πως νά φερθή μ' αυτούς τούς άνδρούπους. 'Η άξιοπρέπεια, τό μεγαλείο και οι καλοί τρόποι θα φαίνονται σ' όλες της κινήσεις της... Θάρρουν άκόμη και οι έμποροι Κτούλιν και Περγτιλκοφ μετά πέννα, ένα φύλλο χαρτί είναι έτοιμα γι' αυτούς τούς κυρίους «κάθε άνδρoς στη θέα του». 'Ας υπογράψουν και άς φωνήν...

Μεσημέρι. 'Η προγκιπέσσα τακτοποιεί τό φουστάνι της και τό τριαντάφυλλό της. Άκούει μήπως κτυπάει κανείς τό κουδούνι της πόρτας. Ένα άμάξι διαβαίνει με θόρυβο, σταματ'. Περνούν πέντε λεπτά.

«Δέν στάθηκες γιά μάς», συλλογίζεται ή προγκιπέσσα. Ναι δέν σταμάτησε γιά σας προγκιπέσσα! 'Η ιστορία τών περασμένων έτών επαναλαμβάνεται, ιστορία άμελική! Σεις δύο ή ώρα, όπως περίου, ή προγκιπέσσα πηγαίνει στο δωμάτιό της, μυρίζει αμμονία, και κλαίει.

Κανείς δέν ήρθε! Κανείς! 'Ο γέρο Μάρκος περιποιείται την προγκιπέσα. Δεν είχε λιγότερο απ' αυτή λυπημένος' οι άνδρoποι άλλαξαν! Πρώτα, μαζόνοντο σά μιγες στο σαλόνι και τώρα...

Κανείς δέν ήρθε! Λέει ή προγκιπέσσα κλαίοντας, ούτε ό Βαθώνας, ούτε ό προγκιπέσσας Καλακατζέ, ούτε ό Γιώργος Μπουρίσκο... Μ' άπαρηγόρησαν! Και χωρίς έμένα τι θα έγινετο; Σε μένα χρωστούν την ευτυχία τους, τό στάδιό τους... Μόνο σε μένα! χωρίς έμένα, δέν θα ήταν τίποτα.

Τίποτε, κυρία επικυρώνει ό Μάρκος. Δεν ζήτω εύγνωμοσύνη... τι νά την κάμω! Ζητώ μόνο αίσθημα! Θεέ μου! ούτε καν ό Γιάννης ό άνεμικός μου, δέν ήρθε! Γιατί δέν ήρθε; Τι κακό τού έκαμη; Πλήρωσα όλα του τά χρέη πάντρεψα την άδελφή του Τάνια μ' ένα καλό άνδρoπο. Αυτός ό Γιάννης μου κοστίζει άκριβά! Βάστα τό λόγο που έδωσα στον άδελφό μου, στον πατέρα του... Ξόδεψα γι' αυτόν... τό ξέρεις...

'Η 'Εχοτότης σας προστάτευσε άκόμη και τούς γονείς του. Και νά... πως τό άνταποδίδουν! Τι άνθρώποι!

Σεις τρεις ή ώρα, όπως περίου, την προγκιπέσσα την πιάνουν τά νεύρια της. Άνήσυχος ό Μάρκος φορεί τό καπέλλο με τά σερήνια, κάνει παζαρέματα ώρα πολλή μ' έναν άμαξά και πάει στο σπίτι τού άνεμικού Γιάννη. Τό καλό, που κατοικεί εκεί κοντά...

'Ο Μάρκος βρoσκει τόν προγκιπέσα ξεπλωμένο στο κρεβάτι του ό Γιάννης, μόλις έπέστρεψε από ένα νυκτερινό μεθύσι. 'Η όφι του είναι κόκκινη, τό μέτωπό του ιδρωμένο. Τό κεφάλι του βoίζει, τό στομάχι του έχει άνακατόματα. 'Ο προγκιπέσσας ποθεί νά κοιμηθή, μ' δέν μπορεί! αϊ σθάνεται ναυτία. 'Έχει τά μάτια καρφωμένα στη λεκάνη τού νιτήρα, που είναι γεμάτη από βρώμικα νερά και σαπουνάδες.

'Ο Μάρκος μπαίνει στο ρυπαρό δωμάτιο, καταστέλλει την άδηία του, και πλησιάζει άθόρυβα στο κρεβάτι.

Είναι κακό, 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς, τού λέει σά νά τόν μαλλώνει είναι κακό!

— Τι είναι κακό;

— Γιατί δέν ήρθατε σήμερα νά εύχηθήτε τη θεία σας γιά τή γιορτή της; Είναι καλό αύτό που κάνετε;

— Πήγαμε στο διάβολο! τού λέει ό Γιάννης, χωρίς νά ξεκολλήσ' ή μάτια από τά νερά της λεκάνης.

— Δεν είναι προσβλητικό γιά τη θεία σας; 'Α! 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς, γιντί τη δυσχερατείτε;...

— Δεν κάνω βίριτες... πέ της το... Αυτή ή συνήθεια καταργήθη από καιρό... Δεν έχουμε καιρό νά τρέχουμε. Τρέχα σ' άν σου περισσέη καιρός και άφησέ με ήσυχο... Έλα δίνε του! Θέλω νά κοιμηθώ...

— Στρέφετε άλλο τό πρόσωπο!... Ντρέπεστε νά με κοιτάξετε στά μάτια!...

— Τι... Σιώπα!... Τι ποτένιε!... Ψωριόρη!...

'Ο Μάρκος μισοκλείει τά μάτια, γίνετα σιωπή.

— Πατερική έλίτε νά την εύχηθήτε! τόν παρακαλεί. Κλαίει, κυλιέτα στο κρεβάτι της... Κάμετε αύτό τό ψυχικό... Έλάτε!

— Δεν πάω δέν έχω καιρό... Καί τι νά πάω νά κάνω σ' αυτή τη γεροντοκόρη;

— Έλάτε 'Εχοτόνιτε! Σας τό ζήτω γιά χάρη! Τό πήρε κατάρχα, γιά την άχαριστία σας κι την άδιαφορία σας... Έλάτε σας τό ζήτω γιά χάρη!

— Χμ!... έχει κονιάκ; ρώτησε ό Γιάννης.

— Έχει 'Εχοτόνιτε!

— Καλά. Τότε έρχομαι...

'Ο προγκιπέσσας μισοκλείει τό μάτι.

— Θα έχει και έκατό ρούβλια; ρώτησε.

— Αυτό είναι άπόλύτως άδύνατον! Ξέρετε ό ίδιος, 'Εχοτόνιτε, πως δέν έχουμε πιά τά παλιή μας κπιτλίνα... Οι γονείς μας κατέστρεψαν. 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς. 'Όταν είχαμε χρήματα, όλοι ήρχοντο, και τώρα...

— Ας γίνη τό θέλημα τού Θεού!

— Πήραν, πόσα σας πήρα γιά τή βίβλα; Πήρα διακόνα ρούβλια. Και σήμερα, δέν υπάρχουν έκατό... 'Αστεύεσαι! οόρακα! Ψάξε στο σπίτι της γρηάς, θάβρης... Άλλως τε, φύγε θέλω νά κοιμηθώ!

— Κάμετε αύτό τό καλό! 'Εχοτόνιτε!

Είναι γρηά! ή ζωή της κρέμεται από μία κλωστή. Αυτηθήτέ την, 'Εχοτόνιτε!

'Ο Γιάννης είναι άμελικτος, ό Μάρκος συζητεί μαζί του. Σεις πέντε ή ώρα, ό Γιάννης ύποχωρεί, νύνεται και πάει στις προγκιπέσσας.

— Θαά μου, λέει φιλοντνας τό χέρι της και καμαρόνοντας.

Κι άφού κάθισε στον καναπέ, αρχινάει πάλι τη συνδιαλέξη τού περασμένου χρόνου.

— 'Η Μαρία Κούσκιν, θεία μου, έλαβε γράμμα από τη Νίκαια... 'Ο άντρας της, τί άνδρoς! Πειρογάρφει με λεπτομέρεια τή μονομαχία που έκανε μ' έναν Άγγλο γιά κάποια σάντζα...

Ξεχνά τ' όνόμα της.

— Δεν είναι δυνατόν!

'Η προγκιπέσσα σηκώνει τά χέρια με φρίκη και άπορία και ξαναλέει:

— Δεν δέν δυνατόν!

— Ναι... Μονομαχία και κυνηγία τις σάντζες, και έδω ή γυναίκα του μαράνεται εξ αίτίας του... Δεν έννοώ αύτό τού είδους τούς άνθρώπους, θεία μου!

'Η προγκιπέσσα, εύτυχής, καθέτα κοντά στο Γιάννη και ή συνδιαλέξη τους έξακολουθεί... Σερβίζουν τό σοά με κονιάκ.

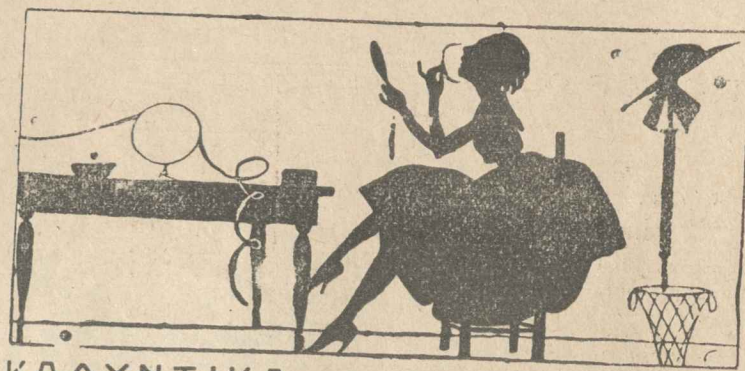
Και έγω ή προγκιπέσσα εύτυχής άκούει τό Γιάννη και γελά, γέρο Μάρκος πηγαί στα σεντόνια και μαλόνει χαρογόνισμα γιά νά πληρώσ' τόν άνεμο γιά τη χαρά που προσέφερε στη δυστυχισμένη θεία του έπισκεπτοντάς την.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο Χ. Κωνστ. Αργάκος, έν τών νέων διηγηματογράφων, εκδίδει έντός όλίγου εις έκ' εκτόν και καλλιτεχνικόν έμπον τά πρώτα του διηγήματα υπό τόν τίτλον «Στο Μαγαζάκι της Ζωής».

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ο ΘΡΑΙΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Ο λαιμός παίζει σπουδαίον ρόλον εις την γυναικείαν εμορφιά. Δι' ουχισθήσαν ούτος φανερώνει μέχρι τίνος βαθμού είναι διακεκριμένη ή γυναίκα είτε δια της ευγραμμίας του, της λευκότητος του και της ελαστικότητος του, είτε δια του όγκου του και της ευρύτητος της αναπτύξεώς του.

Οι κανόνες της γυναικείας πλαστικής απαιτούν από τον λαιμό να διολισθαίνει κατά την πτώσιν του προς τους ώμους και προς το στήθος και να συγχέεται μετ' αυτόν.

Ο τέλειος τράχηλος, έλεγον οι αρχαίοι, πρέπει να έχη λυγρὰν περιφέρειαν και, ως ύψος, το διπλάσιον ύψος της ρινός.

Δεν εγγυώμαι, περί της ακριβείας των παρατηρήσεων τούτων και τὰς παραθέτω απλώς ὡς ἔκριβας τὴν παρατήρησιν τούτων.

Τό βέβαιον είναι ότι, δια τοῦ σπουδαίου ρόλου τὸν ὁποῖον παίζει εἰς τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, ὁ τύπος τοῦ τραχήλου ἐρμηνεύει κατ' ἀνάγκην τὴν ιδιοσυγκρασίαν ὅσον.

Λαιμός μακρὸς, λεπτοφυὴς καὶ λυγρὸς σημαίνει ζωηράν φαντασίαν καὶ μεγάλην δευδερκειαν.

Ἡ ἀκίνησία τοῦ λαιμοῦ ἀντιστοιχεῖ ἐν γένει πρὸς θέλησιν ὑψηλόφωνα καὶ πρὸς χαρακτῆρα ἀλαϊονικόν.

Βραχὺς καὶ σαρκώδης ὁ λαιμός, ἐμφαίνει φύσιν χολερικήν καὶ εὐεξαπτόν.

Ἡ εὐρεία ἀνάπτυξις τοῦ λαιμοῦ ἐκφράζει τὴν πρὸς τὰς ἐρωτικές ἐπιθυμίας καὶ πρὸς τὴν ἐπιζητήσιν φιληδόνων ἐντυπώσεων.

Ο λαιμός είναι εἰς ἄκρον εὐπαθὴς καὶ ἡ εὐειδὴς γυνὴ εὐρίσκειται πρὸ τοῦ σκληροῦ διλήμματος ἢ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ ὅμματα ἐν ἀπὸ τὰ περισσότερα μέλη τοῦ σώματος της, ἢ νὰ προσβληθῇ, ἐκθέτουσα αὐτὸν εἰς τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ὑπὸ ἐλαφρῶν παθήσεων ἢ καὶ ὑπὸ σοβαρῶν νοσημάτων.

Ἡ τριπλὴ πτυχὴ τὴν ὁποίαν διαγράφει, ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ἐνός ὁραίου ροδολευκοῦ λαιμοῦ, τὸ ὅσον ἐξυμνηθὲν ὑπὸ τῶν ποιητῶν πάσης ἐποχῆς περιδέραιον τῆς Ἀφροδίτης, ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον προνομίον καὶ κοσμήματά του.

Εἶναι ἡ ἀνύγκριτος σφραγὶς τῆς νεότητος τὴν ὁποίαν ἡ ὥριμος ἡλικία ταχέως ἐμφράττει καὶ κοιλώνει.

Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ λίπους ταχέως παραμορφώνει τὴν κανονικότητα τοῦ λαιμοῦ. Ἐκεῖ ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθῇ οἱ πρῶτοι ρυτίδες καὶ ἡ παχυσάρκεια ἐπιφέρει ἐκεῖ τὴν μᾶλλον δυσάρεστον ἐξόγκωσιν.

Ο λαιμός πρέπει νὰ έχη λευκότητα ἥτις νὰ συγχέται λεπτομόρφως μετὰ τῆς λευκότητος τοῦ νεοκλῆ, χωρὶς οὐδὲν νὰ ῥιπικίζῃ τὴν φυσικὴν λαμπρότητα τοῦ χρώματος.

Ἐν τούτοις, ἡ χρῆσις τοῦ στηθοδέσμου, καὶ μάλιστα στηθοδέσμου ὑψηλοῦ, καθιστᾷ ἀρκούτως δυσχερὴ τὴν διατήρησιν τῆς λευκότητος τοῦ λαιμοῦ, ὅστις γίνεται οὕτω αἰματώδης.

Θὰ ἐπιτύχετε τὴν τελείαν καὶ ἀσπίλον λευκότητα τοῦ λαιμοῦ μόνον, ἐάν καταβάλλετε ἐπιμελεῖς φροντίδας καὶ ἐκτελετὴ πλύσεις εἰδικὰ μετὰ τῶν ὁποίων σὰς συνιστᾷ τὴν κατωτέρω:

Γάλα πικρῶν ἀμυγδαλῶν... 100 γραμ.
Ἀμυολά τριανταφυλλῶν... 100 γραμ.
Ἰσχυρὸν ἀφέψημα δενδρολίβανου... 200 γραμ.
Βάμμα σκόννης... 10 γραμ.

Ἐκτελεῖτε μασσὰς τοῦ λαιμοῦ, μετὰ τὰς αὐτὰς ἀλοιφὰς τὰς ὁποίας μεταχειρίζεσθε διὰ τὸ μασάζ τοῦ προσώπου.

Ἡ νοπὴ κρέμα, εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτετε κρ' κους αἰγῶν καὶ χυμὸν λεμονίου, θὰ συντρέξῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ λαιμοῦ σας.

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ

Ἦταν ἕνας πονηρὸς ἄνθρωπος ποὺ πάντα κοροῖδευε τοὺς ἄλλους. Ἀγόρασε μιὰ μέρα ἕνα πανέρι με γυαλικά. Ἦσαν βαστάζοντες τοὺς εἰπε:

— Ποιὸς θὰ μοῦ κοιβαλῇ αὐτὸ τὸ πανέρι; Εἰμαι δεξιότης (μοναχὸς μουσουλμάνος) θὰ τοῦ δώσω τρία ἀποφθεγμάτα γιὰ τὰ χεῖρά, δὲν ἔχω.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς βαστάζοντες εἰπε:

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. καὶ τοῦ κοιβαλῇ τὸ πανέρι ἔβαδισαι λίγο μαζί του καὶ εἰπε:

— Δὸς μου τὸ πρῶτο ἀποφθεγμα.
— Ὁ ἄλλος τοῦ ἀπαντᾷ.
— Νὰ. — Ὁποῖος σὲ βεβαιώσῃ ὅτι προτιμώτερον εἶναι νὰ πεινῇς ἢ νὰ εἶσαι χορτασμένος, θὰ σοῦ πῇ ψέματα.

— Καλὰ εἶπεν ὁ βαστάζος.
— Ὄλιγο παρέχει, ὁ βαστάζος τοῦ εἰπε:

— Δὸς μου τὸ δεύτερο ἀποφθεγμα.
— Ὁ ἄλλος, εἰπε: ὁποῖος σὲ βεβαιώσῃ ὅτι καλὸν ἔλεος εἶναι νὰ πηγαίνῃς μετὰ τὰ πόδια ἢ μετὰ τὸν ἄλλο; θὰ σοῦ πῇ ψέματα.

Ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζουν ὅσο ποῦ ἐπλησίαζαν στὸ σπίτι. Ὁ βαστάζος εἰπε:

— Πες μου τὸ τρίτο ἀποφθεγμα.
— Ὁποῖος σὲ βεβαιώσῃ — τοῦ εἰπε ὁ ἄλλος, ὅτι ὑπάρχει ἄλλος βαστάζος πρὸς τοῦτον ἀπὸ σένα, θὰ σοῦ πῇ ψέματα.

Ὁ βαστάζος δὲν μίλησε, ἐπρόσχωρε ὀλίγα βήματα καὶ ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ πανέρι. Ὅλα τὰ γυαλικά ἔσπασαν. Ὑστερα εἰπε στὸν κάτοχον τῶν γυαλίων:

— Ἄκου τώρα καὶ σὺ τὸ τέταρτο ἀποφθεγμα: «Ὁποῖος σὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἀπὸμένει στὸ πανέρι καὶ τὴν γερὰ, θὰ σοῦ πῇ ψέματα...»

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἦταν οἰκογενειάρχης ἄφησε ἀποθνήσκων 17 καμήλες, ποὺ οἱ υἱοὶ τοῦ ἐπρεπε νὰ τῆς μοιρασθῶν μετὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπο: Ὁ Χουσεῖν τῆς μισέ, ὁ Μοχαμέτ τὸ τρίτο καὶ ὁ Μουσα ἀπὸ τὸ ἕνατο.

Ὁλίγες ἡμέρες μετὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα, τὰ παιδιὰ θέλησαν νὰ μοιράσων τὴν κληρονομίαν, σύμφωνα μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ μακαρίτη. Ἀλλ' ἡ διανομὴ ἦτο ἀδύνατη, γιὰτὶ ὁ ἀριθμὸς 17 δὲν διαιρεῖται οὔτε μετὰ τὸ δύο, οὔτε μετὰ τὸ ἐννέα. Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν μπορούσαν λοιπὸν νὰ ἐξθῶν σὲ συνεννόησιν.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἕνας δεξιότης, ἀναβασμένος ἐπ' αὐτοὺς μετὰ καμήλα, διάβαινε ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἦρχετο ἀπὸ τὴ Μέκκα.

Ἄκουσε τὴν φιλονικίαν καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴν. Τὸν ἐπληροφόρησαν, καὶ αὐτὸς ἀπηγγένησε:

Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Μέκκα. Ὁ ἄλλος τοῦ εἰπε νὰ σὰς προσφέρω τὴν καμήλα μου γιὰ νὰ κανονίσῃς τὴν διαφορὰ σας. Πάρτε τὴν!

Τὰ εὐγενικά λόγια καὶ ἡ γενναῖος πρᾶξις αὐτοῦ τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, ἐπράξαν τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, καὶ βιάστηκαν περὶ νὰ μοιρασθῶν τὴν κληρονομίαν.

Μετὰ τὴν καμήλα τοῦ δεξιότης ποὺ προσετέθη, ἡ 17 ἄλλες ἔγιναν 18, καὶ ἔτσι ταῖς μοίρασαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπο:

— Ὁ Χουσεῖν πήρε ταῖς μισαῖς τῶν 18, δηλαδὴ 9 καμήλες.
— Ὁ Μοχαμέτ τὸ τρίτον, δηλαδὴ 6.
— Ὁ Μουσταφὰς τὸ ἕνατον, δηλαδὴ 3.

Τὸ ὅλον 17 ἀνεβαίνει πάλι στὴν καμήλα του, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν διαίρεσιν, εἶχε ἀπομείνῃ πάλι δική του.

ΑΠΟ ΤΑΙΣ "ΙΣΠΑΝΙΚΑΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ,"

Η ΜΠΑΡΜΠΕΡΙΣΣΑ

(Τοῦ Ζὰν Ρισπέν)

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κορίτσι μου, ἔχεις χεῖρ θαυμάσιον. Ποτὲ δὲν ἐξυρίσθῃ ἄνθρωπος τόσο ἐλαφρὰ.

— Καί, μετὰ τὸ συμπάθειο, Πανιερότατε, τὸ ξύριμά σας δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλον.

— Ναι εἰν' ἀληθές, ὅτι ἔχω τὴν τρίχα ὀλίγον σκληράν.

— Καὶ τὸ δέμα της Πανιερότητός σας εἶναι πάρα πολὺ συφωμένο.

— Καὶ ὅμως μικρὰ μου μπαρμπέρα, καμμιὰ φορὰ δὲν μ' ἔκοψες.

— Ἐ! μὰ χωρὶς νὰ τὸ παινευθῶ, εἰμαι μοναδικὴ μπαρμπέρα.

— Θὰ σοῦ δώσω προνομίον σφραγισμένον μετὰ τὴν καρδιναλικὴν σφραγίδα μου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, Πανιερότατε.

Ἐδῶ ἡ νεαρὰ κορυφὴ ξαναπῆρε τὴν σαπουνάδα καὶ ἄλειψε τὸ ρυτίδωτον πρόσωπον τοῦ Ἱεροεξεταστοῦ.

— Τί θὰ κάμῃς, τί; τρελλὰ θῆκες;

— Μπὰ! βλέπω, ὅτι τὴν Πανιερότητά σας ποτὲ δὲν τὴν ἐπεριποιήθηκα ὡς τῆς ἐξίξει. Τὰ γένεια της Πανιερότητός σας θέλουν καὶ δευτέρον ξύρισμα. Μπορῶ νὰ τ' ἀφήσω ἔτσι; Ἢ θὰ βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ περικοπῶν τὴν Πανιερότητά σας.

— Μοὶ φαίνεται ὅμως μιὰ κόλαξ ἀπὸ κείνες.

— Ἄν ἦσαν κόλαξ θὰ ἔλεγα στὴν Πανιερότητά σας, πῶς ἔχει δυσκολοῦνται τὰ γένια καὶ τὸ δέμα πολὺ συφωμένο;

— Αὐτὸ εἰν' ἀληθές... Ἀλλὰ εἰμαι περιεργὸς νὰ ἴδω τι διάβολο θὰ εὐχῇς ἀκόμη νὰ ἐξοίσης.

Ἄ! πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ἡ Πανιερότης σας. Καὶ πράγματι ἡ κορυφὴ ἐξετέτυπνε νέας, τρίχας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ρυτίδας.

— Ἄ! μὰ νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου, εἰσαι μπαρμπέρα μοναδική.

— Καὶ πῶς νὰ μὴν εἰμαι αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ποῦ εἰσηκούσθη ἡ εὐχὴ ὅλης τῆς ζωῆς μου;

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὸ; ἐξηγήσου καλλιτέρα.

Ἡ Πανιερότης σας θυμίζει ποῦ διέταξε νὰ καοῦν ζωντανοὶ κατὰ μάγον στὴ Σάντα Μαρία Λὸς Ἀγγελες, στὴν ἐπαρχία Ἀλικάντες τῆς Ἰσπανίας;

— Ἐγώ, παιδί μου, ἔκαυσα τὸσους καὶ τὸσους μάγον εἰς πολλὰς ἐπαρχίας ποῦ νὰ θυμῶ!

— Ἐκεῖνοι ἦσαν Ἀτσιγγανοί. Γιὰ θυμῶ.

— Ὡ! Ἀτσιγγανὸς μάγον, καέντας ζωντανούς! ἤμπορε νὰ τοὺς θυμῶ ἰδ' αὐτὸς;

— Αὐτοὶ ἦσαν μιὰ ὀλόκληρος οἰκογένεια ἀπὸ ἐνδεκα πρόσωπα.

— Τί εἶναι ἐνδεκα πρόσωπα μετὰ τῶν χιλιάδων, τῶν ὁποίων ἐκαθάρσα τὴν ἀκάθαρτον ψυχὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ματος! Μὰ τί σέχον ἔχουν οἱ ἐνδεκα μάγον σου μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς ζωῆς σου;

— Τὸν θάνατόν τοὺς, τὸν ὁποῖον ἡ Πανιερότης σας ἐξέλασε, ἐγὼ τὸν ἐνθυμούμαι. Τὴν ἡμέρα ὅπου ἡ Πανιερότης σας διέταξε νὰ καοῦν ζωντανοὶ αὐτοὶ οἱ Ἀτσιγγανοὶ ἐγὼ ἦμουν πέντε χρονῶν. Σήμερα εἰμαι δέκα ὀκτώ. Δοιοὶν κατὰ τὰ 13 χρόνια ποῦ μὲς χωρίζουν ἀπὸ κείνη τὴν μεγάλην ἡμέρα ἐθρεψα τὴν καρδιά μου μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θάρη ἡ ὥρα ποῦ θὰ ξυρίσω τὴν Πανιερότητά σας.

— Τί γλυκὰ ποῦ πάει τὸ χεῖρ σου, ἐνῶ λέγεις αὐτὰ!

Ἡ Πανιερότης σας δὲν ἐννοεῖ τί θαυμασίων ποῦ ἔχω γι' αὐτὴν καὶ τί χαρὰν καὶ τί ὑπερηφάνειαν μετὰ τὴν ιδέα ὅτι θὰ γίνω ἡ ἐπίσημο; μπαρμπέρα τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ, ὁ ποῦ ἔκαψε τὸσους αἰρετικούς καὶ τὸσους μάγον καὶ μάγισσας!

— Εἰσαι βεβαία, ὅτι θὰ γείνης ἡ ἐπίσημος μπαρμπέρα μου;

— Ἡ Πανιερότης σας εἶναι τόσο δικαία ὥστε δὲν θὰ μοῦ ἀρνῇται αὐτὴ τὴν χάρι ὑπερ' αὐτὸ τέτοια δοκιμὴ. Ἡ Πανιρότης σας ἄς βάλλῃ τὸ χεῖρ της εἰς τὸ σεβαστὸ της πρόσωπον καὶ θὰ ἴδῃ ποῦ τὸ δέμα τοῦ ἐγείνε τὴν λέων σὰν τὸ δέμα

κοριτσιού.

— Καλὰ σὲ ὀνομάζω λοιπὸν ἐπίσημον κορυφὴ μου.

— Ἄ! νὰ φιλήσω τὰ χεῖρά της Πανιερότητός σου. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ἡ ὑπομονὴ μου εἰς δε λοιπὸν νὰ ἀνθήσῃ τὸ ἄνθος τῶν ὀνείρων μου.

Ὁ Καρδινάλιος περιφέρων τὸ χεῖρ τοῦ ὑπὸ τὸ πηγυρὶν μεταξὺ τῶν μυριάδων ρυτίδων ποῦ ἀνέλασαν τὰ κρεμασμένα δέρματα, συνήντησε μιὰν τρίχα μεμονωμένην καὶ τραχίαν.

— Τί εἰν' αὐτό; Γιατί δὲν ἐξυρίσθῃ αὐτὴ ἡ τρίχα;

— Ἄ! αὐτὴν ἐφοβήθηκα νὰ τὴν κόψω, μήπως κάμω κακὸ στὴν Πανιερότητά σας. Αὐτὴ εἶναι μιὰ τρίχα ποῦ ἡ ρίζα της εἶναι τόσο βαθειά, ὥστε φθάνει ἕως σὴν καρδίαν.

— Ὡς ὅμως, κορίτσι μου, δὲν εἶσαι μετὰ τὰ καλά σου.

— Ὅχι δὰ, δὲν τὸ πιστεύω, Πανιερότατε καὶ μετὰ τὸ συμπάθειο κιάλας!

Μὰ ἂν εἶσαι τρελλή, τότε δὲν σὲ θέλω γιὰ ἐπίσημον κορυφὴ μου.

— Ἐ! δὲν θὰ εἰμαι δὰ πολὺν καιρὸν ἡ ἐπίσημος κορυφὴς της Πανιερότητός σας, μὰ τὴν Σάντα Μαρία Λὸς Ἀγγελες.

— Γιατί; Ἄ! γιατί εἰμαι γέρον καὶ θὰ ἀποθάνω γρήγορα, αἱ;

— Πολὺ γρηγορώτερον ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ἡ Πανιερότης σας.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτὸ ἐσύ;

Ἡ μπαρμπέρα ἐσήκωσε τὸ ξυράφι, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ λεπτύνει εἰς τὴν παλάμην της καὶ ἠρώτησε μετὰ φωνὴν χαϊδευτικήν:

— Ἡ Πανιρότης σας ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ κοπῇ καὶ αὐτὴ ἡ τρίχα ἡ βαθειά;

— Βεβαίως τὸ ἐπιθυμῶ. Πρέπει ὅλον τὸ δέμα μου νὰ εἶναι λεῖον, σὰν τὸ δέμα τοῦ δικό σου.

— Καὶ ὅπως ἡ συνειδήσίς μου, μετὰ τὸ συμπάθειο.

Ἐδῶ ἡ νεαρὰ κορυφὴ ἐφίλησε τὴν λεπίδα τοῦ ξυραφίου, μετὰ ὅ, διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, λαοσυγνώμους, ὁμοίας μετὰ τῆς ἡσυχαστικῆς ἐρωτικῆς:

— Εἰς τὴν Σάντα Μαρία Λὸς Ἀγγελες, τῆς ἐπαρχίας Ἀλικάντες, πρὸ δέκα τριῶν ἐτῶν ἐκαθάρσα ζωντανοὶ ἀπὸ τὴν Πανιερότητά σου ἐνδεκα Ἀτσιγγανοὶ μάγον καὶ μάγισσας. Αὐτοὶ οἱ ἐνδεκα ἄνθρωποι ἦσαν ὁ πατέρας μου, ἡ μάνα μου, οἱ ἀδελφοί μου, ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ὁ ξάδελφος μου Ζοζέ, ποῦ ἦταν γιὰ νὰ γείνη ἄντρας μου.

Καὶ ἐνῶ ὁ Καρδινάλιος Μέγας Ἱεροεξεταστὴς τὴν ἐκύτταξεν ἐντροπὸς, στεκόμενος ἀκίνητος ἀπὸ τὰ μαγικά βλέμματα μετὰ ὅποια τὸν ἀπελθῶνεν, ἡ νεαρὰ μπαρμπέρα, μετὰ μόνον ξυράφι, φρεσὴν, βαδείαν καὶ βραδείαν, τοῦ ἔκοψε τὸν λαιμόν ἡμικύκλιον ἐνδεκα φορές.

— Ἀμήν! Ἀμήν! Ἀμήν!...

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἦταν μέγας μετὰ τὰς φιλαργύρας πολὺ ἀνεκδοκὸς πῶς εἶχε εἰς τὸ σπίτι του γοστή Κι' ἀπ' τὸ φόβον τῆς ἐξορίας καὶ στὸν ὕπνον τοῦ λαιμοῦ, ἔκαμε ὅσο νὰ μὴ κλείσῃ ματὶ οὔτε μιὰ νυχτιά.

(Μετὰφρασίς)

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Ἀρχίζῃ τὸ Ἀθηναῖον ἀνάγνωσμά της ἡ νέα μας ἐκλεκτὴ συντροφιά, ἡ γνωστὴ μετὰ τὸ ψευδώνυμον ΜΑΡΙΟΣ.

Ἡ συντροφιάς μας, ἡ ὁποία ἐξετέλλανε πρὸ τινῶν ἐτῶν τοὺς ἀναγνώστους τῶν «Καιρῶν» μετὰ αἰσθητικὰ, τραγικὰ, γεμὰτα πάθος καὶ περικοπὴς ἀθηναῖα ὁμοῦ τῆς γοῆς χάριν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ἐν ἀληθείᾳ ἀριστουργήματα ποῦ θὰ γοητεύσῃ τοὺς ἀναγνώστους μας.

ΟΛΙΓΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗΝ ΛΟΙΠΟΝ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΟ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Περάσαμε την Μοντελιέ χωρίς να σταθούμε και στο δρόμο απαντήσαμε τους πρώτους ταχυδρόμους του Σχομπέρ, προς τους οποίους επανέλαβα τας ερωτήσεις μου και έμαθα ότι έγινε μάχη. Έκράτησε σχεδόν μίαν ώρα κατά την οποίαν έπεσαν περί τους εκατό. Ερωτήσα κατόπιν αν μεταξὺ τῶν πεσόντων ἦσαν καὶ σὺ καὶ μοῦ τὸ ἐπεβεβαίωσαν. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ εἰπεν ὅτι σὲ εἶδε νὰ πέφτης καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ θυμῇ μὴπως ἔκαμνε λάθος.

Μοῦ εἶπεν ὅτι πράγματι εἶδε κάποιον ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς νὰ πέφτει, δὲν ἦταν ὅμως βέβαιος ἂν ἦσαν σὺ. Ἡ δέλησα νὰ τὸν πάρω μαζί μου, ἀλλ' ἦταν φύλακας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ, ἔδωκεν ὅμως σχετικαῖς ὁδηγίες στὸν κηπουρό. Κατὰ τὰς ὁδηγίας του αὐτὰς, ὁ κόμης δὲ Μορέ ἀνακατέστηκε στὴ συμπλοκή καὶ ἂν εἴη σκοτωθῇ, ἐσκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν τὸν καταβυθισθέντα, τὸν ὀνομαζόμενον Βιτερίν.

Ἀκουῖα ὅλες τῆς λεπτομέρειες αὐτὲς καὶ τὸ στήθος μου ἦτο τόσο βαρὺ, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ μιᾶ. Σταγόνες ἰδρώτος ἔτρεχαν καὶ ἀνακατεύονταν μὲ τὰ δάκρυά μου.

Ἐτρέξαμε πάλι δέκα τρεῖς λεύγες. Φεύγοντας ἀπὸ τὴ Μοντελιέ μῆλκε μ' ἓνα δάσος πρὸς τὸν ὄρειον. Ἀπὸ μᾶς ἐρώτησαν ποῖοι εἴμεθα, μᾶς ἀφῆσαν ἐλευθέρους καὶ ἐπροχώρησαμε πρὸς τὴ Φερράλ. Μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Βιλλεσὺ τὸ ἄλογο τοῦ κηπουροῦ ἔσκασε.

Εὐτυχῶς εἶχαμε φθάσει πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ Βασιλικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ μάχη.

Κάποιος ὑπαξιωματικὸς μοῦ εἶπεν ὅτι, τὰ φῶτα τοῦ διεκρίναμε ἦσαν τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἐτοιμαζόντο νὰ θάψουν τοὺς σκοτωμένους.

Παρεκάλεσα τὸν κηπουρό νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἐχτύπησα τὸ ἄδ' ἰατισμένον ἄλογο μου καὶ φθάσαμε τέλος στὸ στρατόπεδο. Μόλις ἀφῆκαμε τὴν Σαιν Παπὺλ, τὸ ἄλογο μου ἀφῆλινε.

Ἐσκαψα καὶ εἶδα ἓνα παραμορφωμένον σῶμα. Ἦτον ἓνας σκοτωμένος στρατιώτης.

Ἀφῆσα τὸ ἄλογο ν' ἐκάθισα σὲ ἓνα χλοερὸ ἔρποντα καὶ περίμενα. Ὁ κηπουρὸς ἔτρεξε πρὸς τὰ φῶτα. Ἐγύρισε φέρνοντας φῶς καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι θ' ἄνοιγαν τοὺς λάκκους γιὰ τὰ πτώματα.

Ἐδὼ ἄρχισα νὰ λαμβάνω καλύτερες εἰδήσεις. Ὁ Μοτμορανὸς ἂν καὶ ἔλαβε δώδεκα πληγές, δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλ' αἰχμαλωτίσθη. Τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν μετέφεραν σὲ μίαν ἐπαύλη, ὅπου ἐξεμολογήθηκε ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ τάγματος τοῦ Σχομπέρ. Κατόπιν, ἀπὸ τὸν ἐπισκεψάμενον ὁ στρατιωτικὸς χειρουργός, τὸν μετέφεραν μὲ ἓνα φορεῖο στὸ Καστελνολαύ.

Ὁ δὲ Ριὲ σκοτώθηκε, βρέθηκε δὲ καὶ τὸ πτώμα του!

Σὲνα σὲ εἶδαν νὰ πέσης ἀπὸ τὸ ἄλογο σου, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ποῖν τί ἀπέγινε. Ρώτησα ποῦ σὲ εἶδαν νὰ πέσης καὶ μοῦ εἶπαν σιμὰ στὴ τάφρο.

Οἱ στρατιῶται ἐξήγησαν νὰ μάθουν ποῖα ἦμουν.

— Προσέξατέ με τοὺς εἶπα καὶ μαντεύσατε.

Τὰ δάκρυα μ' ἐπνίγαν.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα, εἶπε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς, τὸν ἀγαπᾷ!

Πῆρα τὸ χεῖρ τοῦ ἐτοίμου νὰ τὸν ἀγκαλιάσω.

— Ἐλα μαζί μου, βοήθησέ με, τοῦ λέγω νὰ τὸν βρῶ ζωντανόν ἢ πεθαιμένον! Θέλω νὰ τὸν βρῶ!

— Θὰ σὲ βοηθήσωμε, εἶπαν δύο τ' εἶς.

— Ἐμπρός λοιπόν.

Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὴν πρότασι εἶγνε τότε ὁδηγός, πῆρε τὸ φῶς καὶ προχώρησε.

Τὸν ἠκολούθησα.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς μ' ὑ προσέφερε τὸ χεῖρ τοῦ νὰ στηριχθῶ.

— Εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπα, δὲν ἐκούρασθηκα.

Καὶ πραγματικὰ δὲν ἦουν κουρασμένη. Μοῦ ἐφαίνετο πῶς μποροῦσα νὰ πάω πολὺ μακριά.

Προχώρησαμε τριακόσια περίπου βήματα. Σὲ κάθε δέκα βήματα μᾶς παρουσιάζετο καὶ ἓνα πτώμα.

Σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ πτώματα αὐτὰ στεκόμουν νὰ ἐξετάζω ποῖο ἦταν, ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐμπόδιζαν.

Τέλος ἐφθάσαμε σ' ἓνα γυριστὸ δρομάκι γεμάτο ἐλῆες.

Ἐδὼ εἶναι, εἶπαν οἱ στρατιῶται.

Αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸ μου ἐτοιμὸν νὰ λιποθυμήσω.

Ἀρχίσω νὰ ζητᾶμε. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦσαν περίπου δώδεκα

πτώματα. Πῆρα τὸ φῶς καὶ τὰ ἐπλησίασα χωρὶς σχεδὸν φόβο.

Ἐπισκέφθηκα τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ πτώματα. Δύο εἶχαν τὸ πρόσωπό τους πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ ἓνα φαίνεται ὅτι ἀνῆκε σὲ ἀξιωματικόν. Εἶχε μαθρα μαλλιά ὅπως σὺ. Τὸ ἐγύρισα ὅπως καὶ παραμέρισα τὰ μαλλιά του... Ἐκύτταξα... μὰ ὄχι, δὲν ἦσαν σὺ.

Ἐφαρνα ἄφρα μὴ κραυγὴ πόνου καὶ φρίκης. Σκύβοντας καὶ ἐρευνώντας βρήκα κάτω στὰ χόρτα τὸ καπέλλο σου καὶ τὸ ἔπρη.

Δὲν εἶχα ἀπατηθῇ, γιατί τὰ πτερὰ ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἢ ἴδια προσήμοσα ἐπάνω. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχες πέσει.

Ἄλλ' ἐπέσε νεκρὸς ἢ πληγωμένος;

Οἱ στρατιῶται μιλῶσαν σιγά.

Εἶδα ἓνα νὰ δείχνῃ μὲ τὸ χεῖρ τοῦ πρὸς τὰ κάτω.

— Τί λέτε; τοὺς ρώτησα.

— Λέμε, κυρία, ἀπήντησαν ὁ ἓνας, ὅτι ὅταν πληγώνεται κάποιος καὶ μάλιστα μὲ πυροβόλον, αἰσθάνεται δίψαν. Ἄν ὁ κόμης δὲ Μορέ ἐπληγώθηκε μονάχα θὰ εἶχε προχωρήσῃ νὰ πῇ λίγο νερὸ ἐκεῖ κάτω.

— Θεέ μου! εἶναι ἐλπίς! ἐφώνασα. Ἄς τρέξουμε λοιπόν.

Καὶ ἔτρεξα ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς ἐλῆς, χωρὶς καθόλου νὰ καταλάβω τὴν ἀπόστασι.

Ἐφθάσα ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ ρυάκι καὶ πραγματικὰ, ὅπως πρόσεξα, δύο ἢ τρεῖς πληγωμένοι εἶχαν προσπαθήσει νὰ φθάσουν ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ πιῇ νερὸ.

Ὁ ἓνας ἐξήγησε στὸ δρόμο, ὁ δεύτερος ἔφθασε καὶ ἀπέθανε μόλις ἄλκωνε τὸ χεῖρ νὰ δροσισθῇ καὶ ὁ τρίτος εἶχε ξεψυχήσῃ ἐπὶ τῆς πίνοντας νερό!

Ἐφαρνα ἓνα ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ σῶματα ἀφῆκε ἀναστεναγμένον.

Ἐτρέξα πρὸς τὸν δεύτερο.

Τὸ κρῖν τῆς νύκτας ἢ κάποιον θαῦμα τοῦ ἀπέδωκε τὰς αἰσθήσεις του. Ἐγονάτισα, ἐφώτισα τὸ πρόσωπό του καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ὑπάσιπτό σου, τὸν Ἀρμὰ!

Στὴ φωνὴ τοῦ ἄφρα, ἀνοῖξε τὰ μάτια του, μ' ἐκτύπησε μὲ ὕψος τρομαγμένον, μὲ γνώρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ πιῶ! Διψῶ!...

Ἀμέσως ἐτοίμασα τὸ καπέλλο σου γιὰ νὰ τὸ γεμίσω νερὸ καὶ νὰ τοῦ δώσω, μὰ οἱ στρατιῶται μὲ ἐμπόδιζαν καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι θὰ πεθάνῃ μόλις πιῇ καὶ τὸ ἐλάχιστο.

— Νὰ πιῶ! ἐπανέλαβεν ὁ καὶ τὸ ἐλάχιστον.

— Ναί, τοῦ λέω. θὰ πιῇ, ἀλλὰ πῶς μοῦ τί ἀπέγινε ὁ κόμης δὲ Μορέ;

Μὲ ἐκτύπησε καλὰ—καλὰ καὶ ἐπιθύρισε:

— Δυστυχῶς δὲ Λωτρεξ!

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι Ἀρμὰ. Εἶμαι ἐγὼ. Ζητῶ τὸν κύριόν σου. Ποῦ εἶναι; Πές μου.

— Νὰ πιῶ, ἐφώνασε πάλιν ὁ πληγωμένος.

Ἐθυμήθηκα ὅτι ἐπὶ τὴν τσέπη μου εἶχα μίαν μποτιλίττα μὲ νερὸ μελίσσης. Ἐχουσα ἀμέσως στὰ χεῖρά του λίγες σταγόνες.

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου; τὸν ξαναρώτησα. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μίλήσέ μου.

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησε.

— Τὸν εἶδες νὰ πέσῃ; Νεκρὸν ἢ πληγωμένον;

— Ναί, πληγωμένον.

— Ποῦ τὸν μετέφεραν, πρὸς ποῖο μέρος;

— Πρὸς τὸ μέρος τῆς Φονδέλλο.

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασιλέως ἢ ἄνθρωποι τοῦ Μοτμορανὸ;

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μοτμορανὸ.

— Τί ἄλλο γνωρίζεις, λέγε;

— Δὲν γνωρίζω πρὸς τίποτε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπληγώθηκα καὶ ἐγὼ καὶ ἔπεσα. Ἦρθε ὡς ἐδῶ γιατί διψοῦσα. Ἐλιποθύμισα... Δόστέ μου ὅμως νὰ πιῶ... Διψῶ τρομερά!

— Δόστέ του νὰ πιῇ τώρα.

Ἐμολόγησε ὅτι ἐγνώριζε, εἶπαν οἱ στρατιῶται.

Πῆρα νερὸ στὸ καπέλλο σου καὶ τοῦ ἔδωσα.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ πιῇ τρεῖς τέσσαρες ρουφιζιὲς καὶ παρελυσεν.

Ἐμενε ἀκίνητος. Εἶχεν ἀποθάνει!...

— Τί θὰ κάνουμε τώρα κυρία;

— Ρώτησε ὁ κηπουρός.

— Γνωρίζεις ποῦ εἶναι ἡ Φονδέλλ;

— Ναί.

— Ἄς πάμε ἐκεῖ λοιπόν. Ποῖος ἀπὸ σὰς θὰ ἐλθῇ μαζί μας; ρώτησα τοὺς στρατιώτας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

(Τοῦ Γκὺ δὲ Μωπασσάν)

Τὸ Παρίσι ἦταν ἀποκλεισμένον, πενιυσε, ψυχροραγούσε. Τὰ σπουδαῖα εἶχαν ἐγκαταλείψει ταῖς στέγαις τῶν σπιτιῶν, εἶχαν φύγει ἀπ' αὐτὰ, ἀπ' τὴ πολιορκημένη πόλιν. Μέσα ἡ δυστυχία καὶ ἀπ' ἔξω οἱ Γερμανοὶ!...

Οἱ δύο φίλοι, ὁ Μορισὼ καὶ ὁ Σωβᾶς, καθὼς χαρίστου ἐκπλήξεως, ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἐκ τῆς εὐχάριστης διακοπῆς. Ἐφαρνα τὰ χεῖρα τῶν, συγκινημένοι ἐκ τοῦ δι' ἐκπλήξεως καὶ πάλιν ὑπὸ τῶσον διαφορετικὰς περιστάσεως. Ἐθυμήθησαν ταῖς ὥραις ἐκεῖναις Κυριακαῖς, κατὰ τὰς ὁποίας τακτικὰ ἄλλοτε ἐπῆγγιναν καὶ περνοῦσαν ὅλα τὰ ἀπομνημέρα ψυρείνοντας στὸ ποτάμι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἀπὸ περιεπάτησαν, ὡμίλησαν, ἐκεράσθησαν σ' ἓνα δυὸ παντοπολεῖα, ὁ Σωβᾶς ἐξήρασε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ πάλιν τὴν παλὰ τους διασκεδασί, τοῦ ψαγέματος.

— Καὶ οἱ Γερμανοὶ; εἶπε ὁ Μορισὼ.

— Δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα ἔως τὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ. Τὰ μέρη αὐτὰ τὰ κατέχουν ἀκόμα αἱ Γαλλικαὶ προφυλακαὶ. Γνωρίζω τὸν συνταγματάρχην Δημιουλέν καὶ θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ περάσουμε, ἐξήγησεν ὁ Σωβᾶς.

Ὁ Μορισὼ ἐδέχθη. Καὶ μετὰ μίαν ὥρα, κρατώντας τὰ καλάμα τῶν, τὰ δολώματα καὶ τὰ ἀγκίστρια, ἐβράδιναν καὶ οἱ δύο πρὸς τὴν ἐπαύλιν τοῦ συνταγματάρχου. Τὸν βρῆκαν, ἐφωδίσθησαν μὲ ἀδείας, ἐπέρσαν τὰς προφυλακὰς καὶ εὐθὺς ἐπῆσαν στὴν ἀρχὴ τῶν μικρῶν ἀμπελώνων τῶν κατεργαζόμενων μέχρι τοῦ Σηκουάνα.

Ἀπέναντι τοῦ χωρίου Ἀρζαντεῖ ἐφαίνετο νεκρὸν.

Αἱ κορυφαὶ τοῦ Δορυμενὸν καὶ τοῦ Σανουὰ ἐδέσποζαν τῆς ἐρημικῆς πεδιάδος. Ἐκεῖ πάνω εἶναι οἱ Πρόσοι. Ψιθύρισεν ὁ Σωβᾶς, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό. Καὶ συγχρόνως μὴ ἀνησυχία ἔκαμε τοὺς δύο φίλους ν' ἀνατριχιάσουν πρὸ τοῦ ἐρημικοῦ ἐκείνου μερῶν...

Ὁ Προσὸς! Ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαν δεῖ, ἀλλὰ τοὺς ἠθύνοντο ἐκεῖ ἀπὸ μνηνὸν, γύρω τῶν Παρισίων, καταστρέφοντας τὴν Γαλλίαν, διαρπάζοντας, σφάζοντας, στεροφώντας τὸν λαὸν τροφίμων, ἀοράτους καὶ παντοδυνάμους.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπροχώρησαν σκυμμένοι ἀνάμεσα στ' ἀμπέλια, βαδίζοντας πρὸς τὴν ὁχθὴν, ὅπου, μόλις ἔφθασαν, σὲ κάτι καλαμῆδες, ἐκτάσαν ἀνίσχυρον γύρω τους μῆκος τυχὸν ἐγίναν ἀντίηχοι, μῆπως τοὺς παρακολουθοῦν ἢ τοὺς κατασκοπεύουν, καὶ ἔπειτα, βεβαιωθέντες πῶς ἦσαν μόνοι καὶ ἀπαρατήρητοι, ἐκάθισαν καὶ ἀρχίσαν νὰ ψαρεύουν.

Ὁ Σωβᾶς ἔπιασε τὸν πρῶτον κοβιδό, ὁ Μορισὼ τὸν δεύτερον καὶ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ ἐσηκωναν ταῖς καλαμῆδες τοὺς μὲ ἓνα ψαράκι σπαταριστὸ στ' ἀγκίστρι. Τὸ ἔχωναν σὲ μίαν δικτυστὴ σακούλῃ καὶ ἐξακολουθοῦσαν τὸ ψαρεμὸν τοῦ...

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἶχαν ἀφοσιωθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν διασκεδασί, ὅταν ἔξαφνα ἓνας ἦχος ὑπόκοφος, ποὺ ἐμοιάζε σὰν νὰ ἔφτανε κάτω ἀπὸ τὴν γῆν, ἐδόνσε τὸ ἔδαφος. Συγχρόνως τὸ ἐχθρικό κανόνι ἄρχισε νὰ βροντᾷ ἀπὸ τὰς κορυφὰς. Ὁ Μορισὼ ἱστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ Σωβᾶς ἐπίσης, καὶ ἀνατινάχθησαν ἀπὸ τὸν παρατηρητή. Ὁ Σωβᾶς ἐπίσης, καὶ ἀνατινάχθησαν ἀπὸ τὸν παρατηρητή. Ὁ Σωβᾶς ἐπίσης, καὶ ἀνατινάχθησαν ἀπὸ τὸν παρατηρητή.

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ τώρα. Κατὰ ἄλλο μ' ἐνδιαφέρει. Ἀκούστε με καὶ μὴ παραγῇτε: Γιὰ μένα εἶστε δυὸ κατάσκοποι, ποὺ σὰς ἐστειλαν γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύετε. Λοιπὸν σὺ συνέλαβες καὶ θὰ τοῦσε κατασκοπεύετε. Λοιπὸν σὺ συνέλαβες καὶ θὰ τοῦσε κατασκοπεύετε. Λοιπὸν σὺ συνέλαβες καὶ θὰ τοῦσε κατασκοπεύετε.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐβγήκατε ἔξω ἀπὸ τὰς προφυλακὰς σας, θὰ ξέρετε βέβαια τὸ σῶντημα γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε. Δόστέ μᾶς λοιπὸν αὐτὸ τὸ σῶντημα

καὶ θὰ σὰς δοθῇ χάρις...

Οἱ δύο φίλοι, ταραγμένοι, γλωμοί, ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μὲ τὰ χεῖρα τρέμοντα, σιωποῦσαν. Ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς ξανάπε:

— Κανείς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ.

Θὰ ξαναγορίσετε ἡσυχά-ἡσυχά στὰ σπῖτα σας. Λοιπὸν ἐμπρός. Ἄν ἀρνηθῇτε θὰ φονευσθῇτε καὶ τώρα ἀμέσως μάλ' ἔτι! Διαλέξτε...

Ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀκόμη βουβοί, ἀμίλητοι, ἀκίνητοι. Τὰ τηλεβόλα βροντοῦσαν διαρκῶς. Τότε ὁ Γερμανὸς ἀπελπισθεὶς μαζί τους, ἔδωκε μίαν δια.αγὴ γεφυρωσίσι τοὺς στρατιώτες του. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν καρέκλα του καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε μακρότερα. Ἀμέσως πῆρε τὴν καρέκλα του καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε μακρότερα. Ἀμέσως πῆρε τὴν καρέκλα του καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε μακρότερα.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς ἐπανέλαβε γιὰ τελευταία φορὰ:

— Ἐχετε διορίαν ἓνός λεπτοῦ τῆς ὥρας. Θὰ μιλήσῃτε;

Ἡ αὐτὴ οἰκωπ...

Τότε ὁ ἀξιωματικὸς ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε τοὺς στρατιώτας ἓνα νεύμα. Οἱ στρατιῶται ὕψωσαν τὰ ὅπλα τῶν. Οἱ δύο ἄνδρες κάτωχοι, ἀλλὰ σταθεροί, ἐκτύπηθησαν μὲ μάτια βουρκωμένα καὶ ἐσφίξαν γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χεῖρα τους, τρέμοντες σύσσωμοι. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφώνασε:

— Πῶ!

Δώδεκα πυροβόλοι ἀντήχησαν μὲ μῖας.

Ὁ Σωβᾶς ἔπεσε μπροῦντα στὴ γῆ, βαρεῖα, βαρεῖα. Ὁ Μορισὼ, ὑψηλότερος αὐτοῦ, ἐκλονίσθηκε μίαν στιγμὴ, συνεστράφη καὶ ἔπεσε ἀνάσκαλ' ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ φίλου του, ἐνῶ κοχλιαστὸ τὸ αἷμα ἀνέβλυζε ἀπ' ταῖς πληγαῖς τῶν!

Ὁ Γερμανὸς ἔδωκε κατόπιν νέας διαταγὰς. Οἱ ἄνδρες τοῦ ὑπάρχοντος καὶ σὲ λίγο ἐπανήλθον βαστάζοντας σχοινία καὶ ὀγκολίθους, τοὺς ὁποίους ἔδωσαν στερεὰ στοὺς πόδας τῶν δύο νεκρῶν. Ἐπειτα τοὺς ἔφερον ὡς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐκαλάνευσαν δύο ἢ τρεῖς φορὲς καὶ τοὺς ἐξεσπενδόνισαν. Τὸ νερὸ ἀνέτηλθεν, ἀφῆκεν, ἐροτιδωθῇ, τοὺς κατέπε.

Ἐπειτα ἡσυχάσεν, ἐνῶ ἓνα πλῆθος μικρὰ κύματα ἔφθαναν ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς καταβυθίσσεως μέχρι τῶν ὁχθῶν. Ὀλίγον αἶμα φάνηκε στὴ κορυφῇ τοῦ νεροῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς, πάντοτε γαλήνιος, εἶπε:

— Τώρα εἶναι ἡ σειρά τῶν ψαριῶν. Νὰ ποῖ τὰ τηγανίστες ἀμέσως καὶ νὰ πῇ ἓνας ἀπὸ σὰς νὰ μοῦ φέρῃ κορσί...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καπνίζῃ...

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου», ἐκτὸς τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς τὸ κοινόν, τελειοῦν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, μὴ φεισθεῖσα κόπων καὶ ἐξόδων, προκρίτει νὰ προσφέρῃ ἡδὴ εἰς τὸν λαόν καὶ ἑτέραν ἐκλεκτῶν ἀναγνωσμάτων, μοναδικῶν εἰς τὸ εἶδος ποῦν, ὅ' ἀρχίσῃ δηλαδὴ καταρτίζουσα «Βιβλιοθήκην» τοῦ «Μπουκέτου» διὰ μνησίων ἐκδόσεων, ἐκλήγοντα πρὸς τοῦτο τὰ ἀριστὰ τῶν ἐργῶν τῶν γνωστότερων ἑλλήνων καὶ ἑλλήνων συγγραφέων. Ὅτι θὰ ἐκδίδεται εἰς τόμος τῶν μῆνα, περιλαμβανόντων ἓν αὐτοτελὲς μυθιστόρημα, ἐκλεκτὸν καὶ ἀξιόλογον.

Οἱ ἀναγνώσται μᾶς, οἱ ἐπιθυμῶντες ν' ἀποκτήσουν τὰ ἔργα τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ «Μπουκέτου», δύνανται νὰ ἐγγραφοῦν πρὸς τοῦτο συνδρομηταί, καταβάλλοντες τοῖς μῆναι, ἐξάμηνον ἢ ἔτησον συνδρομὴν. Ἡ συνδρομὴ θὰ εἴναι 120 μόνον δραχμῶν δι' ἓν ἔτος καὶ ἀνάλογος διὰ τὰς τριμηνίας καὶ ἡξαμηνίας. Οἱ συνδρομηταί μᾶς θὰ λαμβάνουν τακτικῶς κατὰ μῆνα τὸ βιβλίον τῶν «Ἀνεκδότων» πρὸς τοῦτο εἰς γνωστὸν λόγον καὶ μᾶς μεταφράζοντα τὰ πλεον γοητευτικὰ ἔργα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Αἱ ἐκδόσεις μᾶς θὰ εἴναι πολυτελεῖς καὶ κομμοίται. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς. Τοιοῦτοτρόπως θ' ἀποκτήσετε ὅλοι, πλὴν τοῦ «Μπουκέτου» καὶ μίαν σειράν διαιωνισμένων ἔργων, καταρτίζοντες ἐκλεκτὴν βιβλιοθήκην. Τὰ πρῶτον ἔργον θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον. Ἐστὶ με 60 μόνον δραχμῶν δύνανται νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

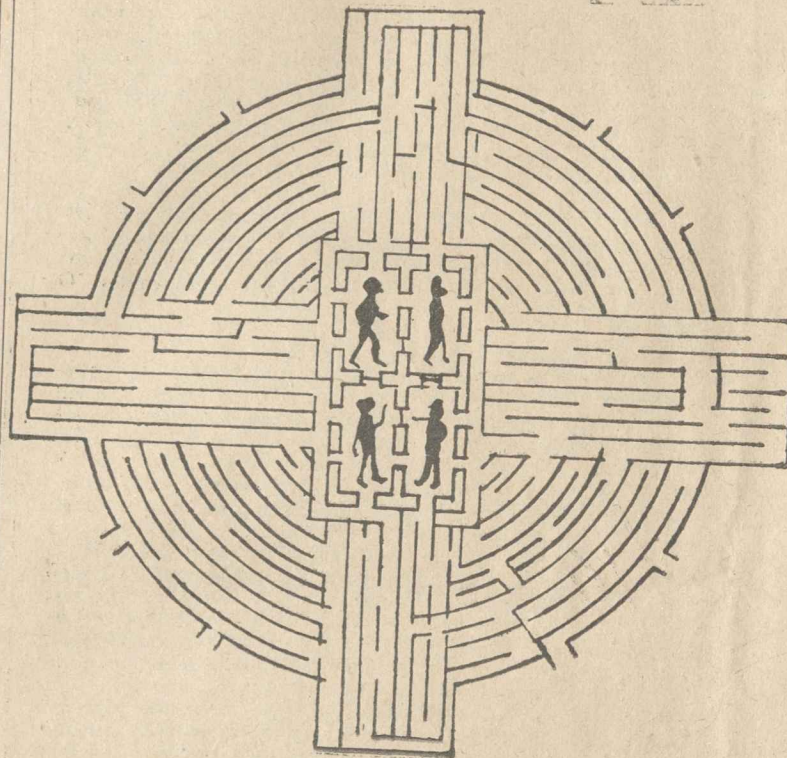
Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔργον ποῦ θὰ ἐκδωσόμεν θὰ ἐννοήσετε τί θὰ εἴναι καὶ τὰ ἄλλα. Σπεύσατε λοιπὸν νὰ ἐγγραφῇτε, διότι δὲν θὰ ἐκδοθῶμεν ἀντίμα περισσάτε αὐτὸ ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν μᾶς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΣ

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ο σημερινός διαγωνισμός είναι ενδιαφέρον και διασκεδαστικός, καθώς θα ιδήτε. Πρόκειται λοιπόν περί τεσσάρων Ελλήνων αξιωματικών αεροπόρων, οι οποίοι κατά τον τελευταίον Μικρασιατικόν πόλεμον έπεσαν αιχμάλωτοι εις χείρας του Κεμάλ, ο οποίος, φοβούμενος μη του διαφύγωσι, λαμβάνει απάνθρωπα μέτρα έναντι των. Τους μεταφέρει λοιπόν εις τὰ βάθη της Ασίας και τους κλείει μέσα στο φρονιό αυτό, στον λαβυρινθό αυτόν, έα σε κάθε κελί του. Πρόκειται περί παλαιού Αραβικού φρονιρίου λαβυρινθώδους, ως βλέπετε, και πολυπλόκου.

Και τώρα απαιτούμεν από τους αναγνώστας μας να προσπαθήσουν πάση δυνάμει, να ελευθερώσουν τους τεσσάρους αεροπόρους μας. Πρέπει δηλαδή καθένας εξ αυτών να τραβήξη δικό του δρόμο για να βγίη απ' το κελί του. Να μη περάση δυο φορές από τον ίδιο δρόμο. Να μη βαδίση σε δρόμο απ' τον οποίο έπερασαν άλλοι τις των συντρόφων τ. υ. Να βγίη έκαστος από δική του έξοδον... Πόσοι δε είναι δυνατόν να δραμετεύσουν; και οι 4 ή ολίγότεροι;

Τούτο τρώτημα! Θα κατορθώσετε λοιπόν να ελευθερώσετε τους αεροπόρους μας; Να σας δώμε...

Οι αποστέλλοντες τας λύσεις των, δε σημειώνουν καθαρά επί του σχεδίου με το μολύβι ή μελάνι το δρόμο που πήρε έκαστος δραπέτης. Θα αποστέλλεται, έννοείται, το ίδιο το σχέδιον και όχι αντίγραφο, με πενήντα λεπτά γραμματόσημα, ως δικαίωμα συμμετοχής. Θα βραβευθούν όσοι απελευθερώσουν τους περισσότερους των 4 αιχμαλώτων, τηρούντες, φυσικά, και τους όρους του διαγωνισμού.

Δύο ις γίνονται δεκτά μέχρι τέλους Ιουνίου. Θα διανεργηθή δε εν τέλει κλήρωσις, παρουσία πολλών αθηναίων λυτών, καλουμένων προς τούτο και θα βραβευθούν πέντε των λυτών.

Ο α' θα λάβη ένα λατινοδέτην «Φαράω» εκ του καταστήματος αδελφών Χρυσικοπούλου.

Ο β' ένα μαντηλάκι «Φαράω» με ξ. νον εκ του καταστήματος ο «Κόσμος».

Ο γ' ένα κοινυλοφόρον τελειοτάτου συστήματος εκ των περιεχόντων και μελανοδόχην εκ του καταστήματος Πάλλη.

Ο δ' ένα έγγραφικον συμμάχον.

Ο ε' το «Μπουκέτο» δωρεάν επί τριμήναιαν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΕΝ»

Το παρακατακλόν, το υπέροχον, το συγγραμμάτωτον δράμα του ΜΕΤΑΙΡΑΓΚ.

Μεταφράζεται αποκλειστικώς για το «Μπουκέτο» και θα παιχθή κ' ατόπιον υπό κεντρικού μας θιάσου.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Καθιστώμεν γνωστόν εις τους φίλους αντιγράψας ότι, εις τὰ έξης, έργα των, μη συνοδευόμενα υπό τριδράχμιον δικαιώματος κ' αςως δεν θα λαμβάνονται υπό όφιν. Έπίσης να ελθε σύντομοι.

Ο Περάσσων. «Οδείς μετά Χριστόν προφήτης», λέγει το όφιν. Και όμως να πού προφητεύετε και σεις. Κάνετε λόγον για το καλόν και ω! το θαύματος. Έτσι και έγινε. Συγχωράτε μας λοιπόν και ο Θεός να σας συγχωρήση! Αίμ Καρασσών. Όχι τόσο άσχημο το ό ήγημά σας, αλλά θέλει ό ορθώμα και δεν έχουμε καιρό δυστυχώς να διαδένουμε. Π. Μισαήλον. Και τὰ δεύτερά σας όσας τὰ πρώτα. Ανεπιτυχή. Μας έννοείτε άρ. γε σήμερον ποσας έξηγουμένα σαφέστερον; Π. Γαλασιάνην. Ανεπιτυχής. Μυλωνά Φάβιον. Το ποίημα άνεπιτυχές. Το άνένδοστον του Μιλβονά καλό, αλλά θέλει διόρθωμα — και σας τώ έπα αλαμβάνουμε: δεν έχουμε καιρόν προς τούτο. Για τώ ενδιαφέρον σας ύπερ του «Μπουκέτου» σας εύχαριστούμεν θερμώς. Φ. Μουγιαν. Σας εύχαριστούμε για όσα μας γράφετε ύπερ του «Μπουκέτου». Τά ποιήματα όχι επιτυχή. Υποψιαζόμεθα πως θα έγραφατε και επιτυχημένους σατυρικούς στίχους. Σ. Πάγγη. Ο Τσέχωφ σας ζητεί συγγνώμην που έτόλμησε να γράψη διήγημα χωρίς την άδειά σας. Επίσης και οι λοιποί Έλληνες λόγιοι. Ελθετε πράγματι μέγας διηγηματογράφος, άφού τώ λέτε ο ίδιος και σας πιστεύουμε. Καλώς δε πράττετε περιφρονώντας την γραμματικήν και τώ συντακτικήν. Μπαρβίσια!... Μ. Δ. Αφού είσθε δεκαπενταετής μόνον, όπως λέτε, γιατί γράφετε διηγήματα; Τόσο εύκολο πράγμα σας φαίνεται ή λογοτεχνία και μάλλον ο πεζός λόγος που χρειάζεται κόπια; Μπαμ. μπαμ. Σας εύχαριστούμεν για τὰ ένθουσιώδη σας λόγια. Το διηγημάκι δυστυχώς όχι επιτυχημένο. Και επί πλέον γραμμένο και από της δύο πλευράς τ' ό χαρτιού. Ε. Κουτερουμπάν. Είναι πράγματι δικά σας τὰ ποιήματα; Είναι συμπτώσεις; Πληροφορησάτε μας παρακαλούμεν. Α. Ζ. Σέφρας. Και άνεπιτυχές και γραμμένο από τὰ δύο μέρη του χαρτιού. Προς Θεού! που είδατε της έμπολντες ταίγανες των έξοχικών κατα ο ήνωσεν να φορούν μεταξού από κορυφής μέχρις όνυχον; Βλέπετε λοιπόν πόσο άπόρροια από κορυφής μέχρις όνυχον; Για τώ καλὰ σας λόγια σας πολυευχαριστούμεν. Σ. Μπουρζέλη. Έδωθή έντολή να έγγραψετε. Εύχαριστούμεν. Γ. Παπαεωργίου. Τρίπολι. Είναι δυνατόν, παρακαλούμεν να μας στείλετε τώ πρωτότυπον ή πο τώ όποιον μετεφράσατε τώ σταλέν; ή; αυτόν τόν όνον μόνον δημοσιεύουμε μεταφράσεις. Θεμ. Πελεκίδην. Σας εύχαριστούμε πολύ που μας έπροτιμήσατε, αλλά δυστυχώς ή ώραία σας μελέτη είναι κατάλληλος μάλλον δια θεσηκεντικά περιοδικά, ως ή «Αντίπλως» και άλλα. Δώρον Βάσην. Γράφετε καλούτσικα, αλλά τώ θέμα σας κοινόν. Γ. Νικολαΐδην. Ανεπιτυχής. Μ. Νεοφυλίδην. Τά σταλέντα άνεπιτυχή. Κρίνον. Ανεπιτυχέστατον. Γ. Κων. Πολύ άνεπιτυχές τώ ποίημά σας. Γ. Σταυριανάκον. Σας άπαντήσωμεν: Ανεπιτυχές! Κ. Δ. Τά περισσότερα εξ αυτών είναι βινέτες και όχι εικόνες κειμένου, Σ. Α. Πεζών. Ποίημα λιγνική φημαρία και τίποτε άλλο. Α. Σοφιανόπουλον. Κόκκον Γραμμένο δυστυχώς και από τ' ές δύο πλευράς του γάρτου. Πολύ δια μας υποχρεώνετε άν μας βρίζατε αυτόν ν' άγοράσωμεν, τον «Λήγον» του Λασκαράτου, την «Διαβολαποδή ην» του «Ωδη και τον «Ποιη. Ναί. Τά σταλέντα όχι επιτυχή. Φ. Αναστασίον. Όχι επιτυχές. Δ. Γεωργιτσών. Έφρασιτής είναι τελείως άγνωστός σας. Καλλίτερον θά ήτο να μη μας έστέλλατε διηγήματα. Αρκεί ή άγάπη σας. Το λογοτεχνείν δεν είναι εύκολον και θα συμβή ότι και με τούτους άλ. λους. Δροσιά από τόν Πόρο μπορείτε να μας στείλετε;

Κους Κους. Άλκην Γιανναράην Μυτιλήνην. Γ. Όρογοδότην Μυτιλήνην. Σ. Εθιμιάδην Μυτιλήνην. Ν. Γκριτζιώτην Μυτιλήνην. Π. Μανδανιαδότην Μυτιλήνην. Αν. Σουτζιδέλην Μυτιλήνην. Βασ. Κεραυράτον Μυτιλήνην. Κλέσχοον Βαφειώδη Μυτιλήνην. Ν. Μελαφών Μυτιλήνην. Αλέξ. Τρεβόλου Μυτιλήνην. Στέφ. Χ' Γεωργίου λήνην. Ν. Σοφιανόν Μυτιλήνην. Μαρίαν Συναλάκη Χαλκίδα. Γεωφ. Μπαμπασούλην Χαλκίδα. Χ. Μηλιώνην ένταυθα. Δημ. Βαφειώπουλον Δράμα. Συνδρομαί ελήφθησαν. Σας εύχαριστούμεν θερμώς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ

Τών : α' της κυρίας

ΚΑΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ

Κομισθέντων εκ Παρισίων Modelles Γυναικείων Πόλων

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΤΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΡΓΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ & ΠΙΜΠΟΝΑ
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΓ. ΕΙΡΗΝΗΣ)

ΑΡΩΜΑΤΑ

Λουσίων, κρέμα. πούδραι κ.λ.π.

καλλυντικών ειδών πεφημισμέ-

νων Ευρωπαϊκών οίκων εις

τὸ Ἀρωματοπωλεῖον

Μ.Ν.ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Κενάρη 10. Τηλ. 21-68.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

Ν. Γ. ΖΕΥΓΩΛΗ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 1

Μία έλίσχεψις άρκεί δια να εύρητε όλα τὰ είδη της γραφικής ύλης και πλουσίαον συλλογήν Καρτ-ποστάλ.

Έτελούνται τυπογραφικά έργασια.

"WYVERN"

Οι τελειότεροι Άγγλικοί Κινυλοφόροι διατίθενται με πέντε χυτίν Ν. 3. 14 καρατίων εις 3 λίτρ δια γοργής Χύτίν μετρίαν και λεπτήν. Κεφ.

τατον και άπλούστατον σύστημα αυτόματου γελίσματος μελάνης.

Έχοντες ως πρόγραμμα εν τη κατινιότα τη κίρδο, και όποις ό κινυλοφόρος μας κλειστή προσιτός εις πίνες, φράσμεν την τιμήν αυτού εις Δρα. 110 μεθ' ένός φιαλιδίου ειδικής μελάνης.

Είς τας επαρχίας άποστέλλεται ελεύθερος ταχυδρομικόν τελών ένα τι προαβρίμματος της αξίας του εκ Δρ. 110.

Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΣΜΟΣ»

Όδός Ιωάννου Περμαζόγλου Άριθ. 19 (Νέα Καταστήματα Άρσικείου)

ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πωλείται παρά τοίς κ. κ. Άδελφοίς Αντωνίου και Σίας

ΕΝ ΚΑΒΑΛΛΑ: » εις τὸ Χαρτοπωλεῖον «ΚΟΣΜΟΣ»

Έρεπ Ζορζέτ με σχέδια μεταξωτά εις πλουσιαν συλλογήν παρέλαβεν τὸ κατάστημα

Ν. Γ. ΣΟΦΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλεζόν

Έπισκεπτήρια, Τοπογραφικά έργα, Προκλητήρια γάμων.
5 ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 5

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΙΩΑΝΝ. ΠΟΥΛΗΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δημοκρίτου 7. Δέχεται 3-4 μ. μ. Άριθ. Τηλεφ. 22-10

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έπιστηνική ταχίστη διδασκαλία

ΑΘΗΝΑ Ι-Όδός Καραή 4

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σφραγίδες ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζεμπίλα Εδριπίδου 7.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ.Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΑ Ιατρού. Άκτινοσκοπήσεις, άκτινογραφία, άκτινοθεραπεία. Έργασιογή όλων των μεθόδων ηλεκτροθεραπείας. Όδός Σταδίου 51. Όροι 10-1 και 5-8.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, όδοντίατρος Παριού 9. (οίκία Τραχίλη). Ταχεία και άναδυνος θεραπεία δι ειδικής μεθόδου.

ΕΘΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΤΟΥ τὸ CREPE RUBBER. Τὸ CREPE RUBBER είνε τὸ γνήσιον καουτσούκ, μόλις έξέχεται της φυτείας. Έχει πενταπλασίον άντοχήν των άλλων πεταφών, είναι ελαφρότερο και δοσοεφάρμο. Ω; επίσης, μόλις άφίχθησαν, άπαρτίσιν VELAUX VELOURS CHEVREUX VELAUX VELOURS και πλουσία συλλογή Παιζάνικων άγγραφών. Μία ματιά στη βιτρίνα του άρκεί.

ΙΩΑΝΝ. Α. ΖΕΡΒΟΣ Άντιγράφος. Άθηνών Πειραιός και Άρ. Παγού. Πανεπιστημίου 47 (17).

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:

Γ. ΙΑΤΡΟΥ
ΘΗΣ. ΔΗΜΑΡΗΣ
ΜΙΧ. ΒΥΛΑΜΠΙΟΣ
ΛΕΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΒΛΕΞ. ΚΟΥΖΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ (ΠΕΙΡΑΙΩΣ)

ΒΛΕΞ. ΚΡ.ΒΖΗΣ
ΔΗΜ. ΚΑΛΥΒΑΣ
ΣΠΥΡ. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗ: ΜΕΓΑΛ. ΔΗΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΔΡ. 20.000.000

ΑΠΘΕΣΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

» 175 00.0000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

» 2.400.000 000

*Εκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων.
Προεξοφλήσεις.
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ/σμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων.
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων.
Δάνεια ἐνυπόθηκα χρεωλυτικά καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν.
Δάνεια πρὸς δήμευ, λιμένες καὶ ἑτερα νομικά πρόσωπα δημοσίας τάξεως.
Δάνεια πρὸς γεωργούς καὶ κτηματίας.
*Υπηρεσία τῶν εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζικά γραμμάτια Ἑθνικῶν Δανείων καὶ Δανείων Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
*Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ (ἐπὶ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Ἀμερικῆς, Ἑλβετίας, Ἰσπανίας καὶ λοιπῶν χωρῶν) καὶ χρυσῶν νομισμάτων.
*Εκδόσεις καὶ πληρωμὴ ἐπιταγῶν, ἐντολῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.
*Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος καὶ χρηματογράφων διὰ λογαριασμὸν ἀνταποκριτῶν.
Εἰσπραξις συναλλαγμάτων, φορολογικῶν κ.λ.π.
Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ λογαριασμοὶ γινομένου εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς συναλλάγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς συναλλάγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Καταθέσεις εἰς Ταμιευτήριον.
Φύλαξις χρηματογράφων.

Καταθέσεις ἐν ὄψει:

α) Εἰς δραχμὰς	2	οἰο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα		
*Επὶ Ν. Ὑόρκης (δολάρια)	3 1/2	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Λονδίνου (λίρας Ἀγγλίας)	4 1/2	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Παρισίων (φράγκα)	5 1/2	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Ἰταλίας (λιρέττας)	2 1/2	οἰο ἐτησίως

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ:

α) Εἰς δραχμὰς		
Καταθέσεις διαρκείας 6 μηνῶν	2 1/4	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας ἐνὸς ἐτους	2 1/2	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 2 ἐτῶν	3	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 4 ἐτῶν	3 1/2	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	οἰο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) καὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλίας) ἐπὶ Παρισίων (φράγκα)		
Καταθέσεις διαρκείας 6 μηνῶν	1 1/2	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 1 ἐτους	2	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 2 ἐτῶν	2 1/2	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 4 ἐτῶν	3	οἰο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	οἰο ἐτησίως

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου:

α) Εἰς δραχμὰς (μέχρι Δρ. 5000)	4	οἰο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα		
*Επὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) μέχρι λ. σ. 1000	4	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Λονδίνου λ. Ἀγγλ. μέχρι σ. 200	4	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Παρισίων φράγκα μέχρι Φρ. 5000	4	οἰο ἐτησίως
*Επὶ Ἰταλίας (λιρ.) μέχρι Λιρ. 5000	4	οἰο ἐτησίως

ΤΕΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΙΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΣ

